MR. CHAIRMAN : The question is—

'That the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Amendment Bill, 1960 (L.A. Bill No. 1 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.'

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 2 and 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Mr. Chairman, Sir, I move—

That the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Amendment Bill, 1960 (L.A. Bill No. 1 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be passed.'

MR. CHAIRMAN : The question is—

'That the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Amendment Bill, 1960 (L.A. Bill No. 1 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be passed.'

The motion was put and carried and the Bill was passed.

IV GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1960-61—*cont.*

MR. CHAIRMAN : Now, we will continue the general discussion on the Budget for the year 1960–61.

3.40 p.m. * SRI G. KRISHNAMOORTHY: *கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் ஆசிரியர்களுக்கு மிகுந்த ஏமாற்றத்தை அளித்திருக்கிறது. ஆசிரியர்களுடைய ஊதிய உயர்வையும், அவர்களுக்குள் இருக்கும் சலுகைகளில் உள்ள வேறுபாடுகளை அகற்றவும், வேண்டிய நிதியை இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தின் மூலம் சர்க்கார் ஒதுக்குவார்கள் என்று எண்ணினார்கள். ஆனால், அது ஏமாற்றத்தைத்தான் கொடுத்திருக்கிறது. சமீப காலத்திற்குள்ளாகச் சம்பளக் கமிஷன் ரிப்போர்ட் வெளி வரும் என்று சொல்வதானது ஒருவிதத்தில் கொஞ்சம் நம்பிக்கையை ஊட்டியிருக்கிறது. அதன் மூலமாகவாவது சர்க்கார் ஆசிரியர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய நியாயத்தைச் செய்வார்கள் என்று ஆசிரியர்கள் எதிர்பார்க்கின்றார்கள்.*

அதிகப்படியாக, நான் ஆசிரியர்களைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன் என்ற ஒரு எண்ணமானது பல பேர்கள் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால், நான் கனம் மெம்பர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியது முக்கியமாக என்னவென்றால், இன்றையதினம் சர்க்கார் குறைந்தபட்சச் சம்பளமாக ஒரு ஆசிரியர் என்று சொல்லக்கூடிய ஆரம்ப ஆசிரியருக்கு 66 ரூபாய் கொடுத்தார்களானால், அந்த 66 ரூபாயானது, இப்பொழுதிருக்கும் புள்ளி விவரங்களின்படி, பழைய 13 ரூபாய்க்குத்தான் சமானம். ஆசிரியர்கள் எந்த நிலையில் 1947-க்கு முன்பாக இருந்தார்களோ அதே நிலையில்தான் இன்றைக்கும் இருந்து வருகிறார்கள். வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பார்த்தால்,

21st March 1960] [Sri G. Krishnamoorthy]

ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் கல்வி மான்யத்தில் 1¼ கோடி, 1½ கோடி ரூபாய் அதிகப்படியாகக் கொடுத்து வந்திருக்கிறார்கள். இந்த வருஷம் மட்டும் 15 கோடி ரூபாய் செலவழித்தால் கூட, சென்ற வருஷத்திற்கும் இந்த வருஷத்திற்கும் முக்கால் கோடி ரூபாய்தான் உபரியாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், கல்வியிலே வருவாயைப் பார்த்தால், 2¾ கோடி ரூபாய் வருவாய் இருக்கிறது. ஆக, 12 கோடி சொச்சம் ரூபாய்தான் உண்மையாகச் செலவழிக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு வருஷமும் 'ரிக்கரிங் இன்கம்' யிலிருந்து இது நமக்கு இப்பொழுது நன்றாக ஏறியிருக்கும் வருவாயாகிய 80 கோடி ரூபாயில் பார்த்தால், 15 சதவிகிதம்தான் ஆகிறது. 20 சதவிகிதம் சாதாரணமாகச் செலவழிக்கக்கூடிய சர்க்கார், ஏன் இப்பொழுது 15 சதவிகிதத்திற்கு அந்தக் கல்விச் செலவைக் கொண்டுவந்தார்கள் என்பது புரியவில்லை.

அடுத்தபடியாக, ஆசிரியர்கள் கேட்பதெல்லாம் வாழ்க்கைத் தரத்திற்குப் போதவில்லை என்று கேட்கிறார்களே தவிர, அவர்கள் ஏதோ ஒரு கிளர்ச்சி செய்தாலோ அல்லது அவர்களுடைய பிரதிநிதிகள் அதைப்பற்றி அதிகமாகப் பொது மேடைகளிலேயும், சட்ட சபைகளிலும் எடுத்துச் சொன்னாலோ, அதைச் சர்க்காரும் மற்ற மெம்பர்களும், மற்றத் தொழில்களில் இருப்பவர்களைப் போல் என்னாமல் இவர்கள் கேட்பது சமூகத்திற்கு முக்கியமான கடமையாகிய கல்வியை அபிவிருத்தி செய்வதற்காக, ஒரு ராஜாங்கக் கட்சியையும் சேராமல் இருந்துக்கொண்டே, தங்கள் முன் பரமாத்மாக்களாக உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கும் குழந்தைகளை எந்த எந்தத் தொழிலில் எந்த எந்தக் குடும்பத்தில் வாழ்க்கை நடத்துகிறார்களோ அந்த அந்தத் தொழிலிலே அவர்களை ஒருவித முன்னேற்றத்திற்குக் கொண்டுவருவதற்காக, முழு கவனத்துடன் பாடு படுவதற்காகத்தான் கேட்கிறார்களே தவிர, ஏதோ ஒரு தொழிற் சங்கத்தைப் போல் அவர்கள் ஊர்வலம் போகிறார்கள், கிளர்ச்சி செய்கிறார்கள் என்ற எண்ணத்தை சர்க்கார் கட்டாயம் தங்களுடைய மனதிலிருந்து அகற்றிக்கொள்ள வேண்டும். அதிகமாக இந்தக் கல்விக்கு நம்முடைய இராச்சிய சர்க்காரும், மத்திய சர்க்காரும் பணம் ஒதுக்கியிருக்க வேண்டும். இன்றைய தினச் செய்தித்தாள்களைப் பார்த்தால் மத்திய சர்க்கார் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சாதாரணமாக ஐந்து சதவிகிதம் கல்விக்காக ஒதுக்கிக்கொண்டு வந்ததை 5.9 சதவிகிதத்திற்குக் கொண்டு வரலாம், அதற்காகப் பாடுபடுவோம் என்று போடப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய இராச்சிய பட்ஜெட்டில் இரண்டாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சாதாரணமாக 180 கோடி ரூபாயில் அவர்கள் 11 கோடி ரூபாய்தான் செலவழித்துவந்திருக்கிறார்கள். இந்த 180 கோடியில் 11 கோடிதான் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் செலவழித்து வந்திருக்கிறோம். அதைப் பார்த்தால், 6 சதவிகிதம்தான் கல்விக்காக இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் செலவழித்திருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக இருபது சதவிகிதம் செலவழிக்கலாம் கல்விக்காக என்ற உத்தேசம்

கொண்டு, இந்த சர்க்கார் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்ட 180 கோடியிலே ஏன் 20 சத விகிதம் செலவழிக்கக் கூடாது? அப்படிச் செலவழிக்கும்போது, 5 முதல் 6 சத விகிதம் வரை நம்முடைய இராச்சிய சர்க்கார் செலவழிக்கிறார்களே, அதையும் புதிது புதிதாகக் கட்டிடம் கட்டுவதற்கும், பட்டினிப் பட்டாளத்தில் அதிகப்படியாகப் புது ஆசிரியர்களைச் சேர்க்கவும், ஆசிரியர்களைக் கண்காணிப்பதற்காக டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர்களை நியமிப்பதற்கும் செலவழித்து வருகிறார்களே தவிர, ஆசிரியர்களுடைய நிலையை உயர்த்துவதற்காக அவர்கள் செலவழிக்காதது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. ஆயிரக்கணக்கான, கோடி ரூபாயை மத்திய சர்க்கார், இராச்சிய சர்க்கார் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காகச் செலவழிக்கும் இந்த நேரத்தில், ஆசிரியர்களின் சம்பளம் வாழ்க்கைக்குப் போதியவாறு செய்யப்படாவிட்டால், இந்த ஆசிரியர்களுடைய நிலையை எந்தக் காலத்தில் தான் இந்த சர்க்கார் உயர்த்த முடியும்? இப்பொழுது ஆசிரியர்கள் கிளர்ச்சி செய்து கேட்காமல் இருந்துவிட்டால், தங்களுக்கு மட்டுமல்ல, வருங்கால சமூகத்திற்கு மட்டுமல்ல, வருங்கால ஆசிரியர் சமூகத்திற்கு மட்டுமல்ல, வருங்கால தேசத்திற்கே துரோகம் செய்தவர்கள் ஆவோம் என்ற எண்ணத்தில் ஆசிரியர்கள் கிளர்ச்சி செய்கிறார்களே தவிர, அவர்களுடைய உடலில் உயிர் இருப்பதற்காக அவர்கள் மற்றத் தொழிலிலே உள்ளவர்கள் போல் கிளர்ச்சி செய்யவில்லை என்பதை சர்க்கார் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

முக்கியமாக, சுயராஜ்யம் வந்து 13 வருஷ காலம் ஆய், தேசபிதா மகாத்மா காந்தியடிகளின் அடிச் சுவட்டில் நடக்கக்கூடிய இந்தக் காங்கிரஸ் சர்க்கார் ஏன் ஆசிரியர்களை மார்க்கண்டேயர் போல் என்றைக்கும் இதே நிலையில் வைத்திருக்கிறது என்பது தான் கேள்வி. ஒரேவிதமான படிப்புப் படித்து, ஒரேவிதமான பயிற்சியைப் பெற்று, ஒரேவிதமான இந்தியக் குழந்தைகளுக்குப் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுத்து, ஒரேவிதமான தம் அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டு, ஒரே பாடத் திட்டத்தை அநுசரிக்கும்படியான ஆசிரியர்களை ஏன் இந்த மதச்சார்பற்ற சர்க்காரில் ஐந்துவித ஜாதியாராகப் பிரித்து, சிலருக்கு மட்டும் சில சலுகைகளைக் கொடுக்காமல் பாகுபாடு செய்ய வேண்டும்? ஏன் எல்லோரையும் ஒரேவிதமாகப் பாவிக்கக்கூடாது? என்றைக்காவது ஏதாவது நிவாரணம் கிடைக்குமா என்ற சந்தேகத்தில் இருக்கும் நிலை ஆசிரியர்களுக்கு ஏன் ஏற்படவேண்டும்? இதுதான் கேள்வி. இப்பொழுது சர்க்கார் பள்ளி ஆசிரியர்கள் மாற்றப்படுவதால் அதிகச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் நியாயம் பேசினால், மாற்றப்படும்போது அவர்களுக்குத் தனிச் சலுகைகள், பிரயாணப்படி, இரண்டு மடங்கு, மூன்று மடங்கு கொடுத்தாலும் சரி, ஆசிரியர்கள் ஒரேவிதப் பயிற்சி பெற்று அவர்களுக்கு ஒரேவித யோக்கியதாம்சங்கள் இருக்கும்போது ஏன் எல்லா நிர்வாக ஆசிரியர்களுக்கும் ஒரேவிதச் சம்பளம் கொடுக்கக் கூடாது? அப்படிக் கேட்பது நியாயமானது என்று சர்க்கார் ஒத்துக் கொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசியம்.

21st March 1960 [Sri G. Krishnamoorthy]

அடுத்தபடியாக, ஒரு லட்சம் பத்தாயிரம் ஆசிரியர்களில் 50 ஆயிரம் ஆசிரியர்களுக்கு வீட்டு வாடகைப்படியும் மெடிகல் கன்ஸெஷனும் கிடைக்காமலிருப்பதற்கு என்ன காரணம்? ஆயிரம் பேர்கள் செக்ரடேரியட்டிற்கு செப்டம்பர் 5-ம் தேதி ஊர் வலமாக வந்தோம். இரண்டு ஆயிரத்து இறுநூற்று அருபத்தாறு ஆசிரியர்கள் கையெழுத்திட்ட மகஜர் இந்தச் சர்க்காருக்கு 'பைண்டு' பண்ணி, ரிஜிஸ்தர் தபாலில் அனுப்பியிருந்தோம். அதை சர்க்காரும் வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அவர்களுக்கு ஏன் இன்னும் வீட்டு வாடகை அலவன்ஸ் கொடுக்கப்படவில்லை என்பது தான் கேள்வி. ஐம்பது ஆயிரம் பேர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு பாக்கி 60 ஆயிரம் பேர்கள் ஏன் அந்தச் சலுகையை அனுபவிக்கக் கூடாது? வீட்டு வாடகை அலவன்ஸ் நகரத்தில் உள்ளவர்கள் தான் அனுபவிக்கிறார்கள் என்றால், 50 ஆயிரம் பேர்களில் ஒரு பகுதி அனுபவிக்க எந்த விதி அனுமதித்ததோ அதே விதி பாக்கி 60 ஆயிரம் பேர்களிலுள்ள ஒரு பகுதி அனுபவிக்க அனுமதிக்கக் கூடாது? அந்தச் சலுகையை மற்றவர்களும் அனுபவிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

லோகல் போர்டு, முனிசிபாலிடிகளிலுள்ள ஆசிரியர்கள் வைத்தியச் சலுகையைக் கொடுத்துவிட்டு எய்டெட் பள்ளியிலுள்ள ஆசிரியர்கள் அனுபவிக்க முடியாமல் ஏன் அவர்கள் பிரித்து வைக்கப்பட வேண்டும்? பென்ஷன் கொடுக்க வேண்டுமென்றதில், பி.டி. ஆசிரியர்களுக்கு மாத்திரம் வருஷத்திற்கு ஒரு ரூபாய்தான் பென்ஷன்; மற்றவர்களுக்கு எல்லாம் கடைசி மூன்று வருஷ சர்விசினுடைய ஆவரேஜ் சம்பளத்தில் கால் பென்ஷன் உண்டு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பி.ஏ., எல்.டி. பாஸ் செய்த ஆசிரியர்கள் முதல் கிரேடு பண்டிதர் சம்பளம் வாங்கக்கூடிய ஆசிரியர்கள் என்ன பாபம் செய்தார்கள் என்பதுதான் கேள்வி. நாலு டிஜிட் தொகை சம்பளமாக வாங்கும் சர்க்கார் உத்யோகஸ்தர்களுக்குப் பென்ஷன் கொடுக்கவில்லையா? இவர்கள் 150, 200 ரூபாய்க்கு மேலே வாங்கப்போவதில்லை. கால் பென்ஷன் என்றால் 45—50 ரூபாய் ஆகும். சர்க்கார் வேலை பார்த்த ப்யூனுக்கும் பென்ஷன் காலத்தில் 6 ரூபாய் கிராக்கிப் படி கொடுக்கப்படுகிறது. நூறு ரூபாய்க்கு உட்பட்டு பென்ஷன் வாங்கும் எல்லோருக்கும் இந்த விதி உண்டு. ஆசிரியருக்கு அந்தக் கிராக்கிப்படி இல்லை என்றால், அவர்கள் என்ன பாபம் பண்ணினார்கள்?

கன்யாகுமரி ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால், 40 மாத காலமாக அங்குள்ள ஆசிரியர்கள் திரிசங்கு சொர்க்கத்தில் வைக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். 1—11—1956-ல் கன்யாகுமரி ஜில்லா நம்முடைய இராச்சியத்தில் சேர்ந்தது. நாற்பது நாள் பத்தியம் என்று சொல்வார்கள். நாற்பது மாதப் பத்தியத்தில் அங்குள்ள ஆசிரியர்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பி.டி. ஆசிரியர்கள் 85 ரூபாய் வாங்குவதற்குப் பதிலாக 55 ரூபாய்தான் வாங்குகிறார்கள். அவர்கள் கிரேடு 55 ரூபாயிலிருந்து 150 ரூபாயாகத்தான் இருக் கிறது செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள், 45—90 ரூபாய்

கிரேடில் வாங்கவேண்டியவர்கள் 35—80 ரூபாய் வாங்குகிருர்கள். இவர்களுக்கு நாற்பது மாதங்களுக்கும் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால், பி.டி. ஆசிரியர்களுக்கு 1,200 ரூபாய் வீதம் சர்க்கார் கொடுத்திருக்க வேண்டும். கேரள சர்க்காரில் அவர்கள் இருந்திருந்தால், அவர்களுடைய சம்பளம் உயர்ந்திருக்கும். சென்னை சர்க்காரில் வந்தும் சென்னைச் சம்பளம் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆகையால், அவர்கள் திரிசங்கு சொர்க்க நிலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிருர்கள். அவர்கள் நிலையைக் கவனிக்க வேண்டும். சமீப காலத்தில், நமது
3-50 p.m. சர்க்கார், கன்யாகுமரி ஜில்லாவில் சர்க்கார் ஆசிரியர்களுக்கு, 1—11—1956-க்குப் பின் புதிதாக உத்தியோகத்திற்கு வந்தவர்களுக்கு, ரூ. 85-ல் ஆரம்பிக்கலாம் என்று உத்தரவு போட்டிருக்கிருர்கள். ஆனல், அந்தத் தேதிக்கு முன் வேலையிலிருந்த ஆசிரியர்களுக்கு என்ன கதி? கன்யாகுமரி ஜில்லாவில் ஒரு விசேஷ அம்சம் என்னவென்ருல், சர்க்கார் ஆசிரியர்களுக்கும், ப்ரைவேட் ஆசிரியர்களுக்கும் வித்தியாசம் கிடையாது. என்பது. அது ஒரு சிறந்த அம்சம். அதே திட்டத்தை மற்ற ஜில்லாக்களிலும் அமல் நடத்தினல் ரொம்ப நலமாக இருக்கும். இப்பொழுது 40 மாத காலமாக அவர்களுக்குச் சென்னைச் சம்பளம் கொடுக்கப்படவில்லை. பல கூட்டங்கள் போட்டு இதை அவர்கள் எடுத்துக் கூறியும் ஒன்றும் செய்யப்படவில்லை. கல்வி இலாகா இயக்குனரும் ஒரு கூட்டத்திற்கு வந்திருந்தார்கள். ஆனல், நிலைமை அப்படியே இருக்கிறது. நம் இராச்சியத்தைச் சேர்ந்தும், ப்ரைவேட் ஸ்கூல் ஆசிரியர்களுக்கு இன்னும் பென்ஷன் விதிகள் அமுலுக்கு வரவில்லை.

1—6—1959 முதல் நம் இராச்சியத்தில் எய்டெட் ஆரம்பப் பள்ளிகளில் சம்பளம் விதிக்காத பள்ளிகள் என்றும், சம்பளம் விதிக்கும் பள்ளிகள் என்றும் ஏற்பட்டன. இந்தச் சட்ட சபையிலேயே அம்மாதிரிச் சம்பளம் விதிக்கும் பிரைவேட் மானேஜ்மென்ட் பள்ளிகளிலிருந்து வெளியேற்றப்படும் உபாத்தியாயர்கள் கார்ப்பரேஷன் பள்ளிகளில் வைக்கப்படுவார்கள் என்று கனம் கல்வி மந்திரி அவர்கள் உறுதி கொடுத்தார்கள். அப்படி ஏற்பட்ட நிலையில், 208 ஆசிரியர்கள் ஒரு மாதம் முதல் மூன்று மாதகாலம் வேலையில்லாமல் இருந்தார்கள். அந்தக் காலத்துக்கு அவர்களுக்குச் சம்பளம் கிடைக்கவில்லை. அது அவர்கள் தவறில்லை. அந்தக் காலத்தில் அவர்கள் கடன் வாங்கிக் காலட்சேபம் செய்திருக்கிருர்கள். அந்த வகைக்காக ஒதுக்கப்பட்ட பணத்தைக் கிராண்டாகக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். அந்த மூன்று மாத காலத்திற்கு அவர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டியது சர்க்காரின் கடமை; அது தர்மம். பிரைவேட் மானேஜ்மென்ட் எலிமென்டரி பள்ளிகளுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட தொகையில் ரூ. 40,000 மிச்சப்பட்டிருக்கிறது. அது இவர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்காத வகையில் ஏற்பட்ட மிச்சம் என்றே நான் நினைக்கிறேன். அதே போல் எய்டெட் எலிமென்டரி பள்ளிகளைப் பொறுத்த வரையிலும், ரூ. 1,43,000 மிச்சப்பட்டிருக்கிறது. "சம்பள வசூலை நிறுத்தும் ஆரம்பப் பள்ளிகளுக்கு 1—6—1959 முதல் 15 பர்சண்ட் கிராண்ட்

21st March 1960] [Sri G. Krishnamoorthy]

கொடுப்போம், அதிகப்படி செலவானுல், அப்பொழுது கல்வி இலாகா இயக்குனர் அவர்கள் பார்த்து, 20 பர்செண்ட் கொடுப் பார்கள்" என்று சர்க்கார் கூறியிருந்தார்கள். ஆனுல், கிராண்ட் கொடுக்கும்போது, சாதாரணமாக ஜனவரி 1959 முதல் மே மாதம் முடிய என்ன காம்பென்ஸேஷன் வாங்கினுர்களோ, அதை ஒரு பக்கம் போட்டு, மறு பக்கம் 1—6—1959 முதல் 31—12—1959 வரையில் 15 பர்செண்ட் அளவாகப் போட்டு, வித்தியாசத்தை 25 பைசா கிராண்டாகக் கூட ஒரு பள்ளிக்குக் கொடுத்திருக்கிருர்கள். இப்படித் திடீரென்று செய்திருப்பது சர்க்கார் கொடுத்த உறுதிக்கு விரோதமானது. அவர்கள் சொன்னது சாதாரணமாக 15 பர்செண்ட் என்றும், அதிகம் செலவாகியிருந்தால், 20 பர்செண்ட் என்றும் சொன்னுர்கள். இப்பொழுது என்ன ஆகிறது? மானேஜ் மெண்டுகள் 7 மாதத்தில் செலவழித்திருக்கும் தொகைக்குக் கிராண்ட் கொடுக்கமாட்டேன் என்கிருர்கள். அதனுல் ஒரு அவசர நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதை சர்க்கார் உடனடியாகக் கவனிக்க வேண்டும். சர்க்கார் கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கு affiliated கல்லூரிகள் சிலவற்றிலுள்ள சம்பளம் கிடைக்கவில்லை. University Grants கமிஷன் கொடுத்து எல்லாக் கல்லூரி ஆசிரியர்களின் சம்பளமும் உயரும்படி சர்க்கார் செய்யவேண்டும்.

ஆசிரியர்கள் எங்கிருந்தாலும் ஒருமாதிரியானவர்களே, ஒன்று தான். ஆரம்பபள்ளி ஆசிரியர் முதல் கல்லூரி ஆசிரியர் வரை ஒரே சங்கமாக ஏற்படுத்தி நடத்தி வருகிறோம், கல்லூரிகளில் இருந் தாலும், மற்று எங்கிருந்தாலும் சரி. ஆகவே, அவர்கள் எல்லோ ருக்கும் பென்ஷன் வசதி குழந்தைகளுக்கு கல்வி வசதி, இவை களைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும். ஆசிரியர்கள் கேட்பதெல் லாம், பங்களாக்களோ, மோட்டார்களோ அல்ல. அவர்கள் கேட்ப தெல்லாம், 'க்ரீச்சர் காம்பர்ட்ஸ்'—உணவு, உடை, தங்க போதிய இடம். 'டெவலப்மென்ட்' பீரியடில், முதல் திட்டத்தில் பல ஆயிரம் கோடி ரூபாய்களும், இரண்டாவது திட்டத்தில் பல ஆயிரம் கோடி ரூபாய்களும் செலவழிக்கிறோம். மூன்ருவது திட்டத்தில், 9,500 கோடி ரூபாய் செலவழிக்க உத்தேசித்திருக் கிறோம். சமுத்திரமெல்லாம் பாலாக ஓடும் இந்தச் சமயம் இந்த ஆசிரியர்கள், பூனை போல் நக்க வந்தால் விரட்டி அடிக்காமல், அவர் களுக்கும் உண்ண உணவு, உடுக்க உடை, தங்க இடம் இவைகளைக் கொடுக்க வேண்டியது சர்க்காரின் கடமை என்பதை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். ஆசிரியர்கள் கிளர்ச்சிகள் செய்யத் தயார் இல்லை. ஆனுலும், கிளர்ச்சி செய்தால்தான் சர்க்கார் ஏதாவது செய் வார்கள் என்ருல், அதனுல் ஆசிரியர்களுக்கும், பெற்ருேர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் பெருத்த கேடு விளையும் என்ற காரணத்தினுல், சர்க்கார் அம்மாதிரியான நிலைமையைக் கொண்டுவரக் கூடாது என்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI M. ETHIRAJALU: சேர்மன் அவர்களே, இப்பொழுது சபை முன்பு சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிற வரவு செலவுத் திட்டத்தை முழுமனதுடன் ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்பு

கிறேன். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில், காங்கிரஸ் கட்சிக்கு எதிராக இயங்கக்கூடிய சக்திகளெல்லாம் எதிர்பார்த்தபடி, குறை கூறுவதற்கு ஒன்றும் இல்லையே என்று மனவேதனை அடைகிறார்கள். நமது அமைச்சரவை நல்ல முறையிலே, பரிசீலித்துத் தயாரித் திருக்கும் வரவு செலவுத் திட்டம் இது. நாட்டு மக்களுக்கும், கிராம மக்களுக்கும், விவசாயிகளுக்கும் வியாபாரிகளுக்கும், நன்மை பயக்கும் முறையில் இந்த பட்ஜெட்டைத் தயாரித்திருப் பதற்கு என் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதிலும் குறிப்பாக நமது நிதியமைச்சரவர்கள், கடந்த எட்டு ஆண்டுகளாக ஒருவரே அந்தப் பணியை ஏற்றுக்கொண்டு, அவர் தம் சகாக்களையும் கலந்தாலோசித்து நல்ல முறையிலே தீட்டி யிருக்கும் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்திற்காக அவர்களுக்கு நம் நன்றியறிதலைத் தெரிவிக்க நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் வரவு 80 கோடியே 87 லக்ஷம் ரூபாய், செலவு 81 கோடியே 21 லக்ஷம் ரூபாய். ரூ. 34 லட்சம் துண்டு விழுந்த போதிலும், ஒரு பெரிய வரவு செலவுத் திட்டத்தில் சிறிய தொகை துண்டு விழுவது சகஜம்.

எவ்வளவு பெரிய லாபம் வந்தாலும் பொருட்படுத்தாது பொது மக்களும், வியாபாரிகளும் இருப்பதைப் பார்த்து வியாபாரிகள் முறையிட்டபடி அழுகும் பொருளான, மீன், முட்டை, இறைச்சி, வாழை இலை, காய்கறி சாமான்களுக்கு வரியை எடுத்தது மிக மிகப் பாராட்டத்தக்கது. எந்த விதமான வரியையும் அரசாங்கம் போடாவிட்டாலும், நமது இராச்சிய வருமானம் சென்ற வருடத்தைவிட இந்த வருடம் உயர்ந்திருக்கிறது. சென்ற வருடம் 851 லக்ஷமாக இருந்தது இந்த வருடம் 1,680 லக்ஷமாக உயர்ந்ததைப் பார்க்கும்போது 12 சதவிகிதத்திலிருந்து 19 சத விகிதமாக உயர்ந்திருக்கிறது.

4 p.m. அடுத்தபடியாகப் பார்க்கும்போது, நமது இராச்சியத்தில் பங்குத் தொகை போடுகின்ற வகையிலும், கடன் கொடுக்கும் வகையிலும் நமது சர்க்கார் 2,112 லட்சம் ரூபாயை மூலதனமாகக் கொடுத்திருக்கிறது. இந்த மூலதனம் அடுத்த வருஷத்திலே வருவாய் 2,680 லட்சம் ரூபாயாக உயருமென்று வரவு செலவுத் திட்டத்திலே குறிப்பிட்டிருப்பதைப் பார்க்கும்போது, நாம் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். அதற்கு அடுத்தபடியாக, நமது சபைத் தலைவர் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற ட்ரான்ஸ்போர்ட் டிபார்ட் மெண்டிலே இந்த வருஷத்திலே வருவாய் 1 கோடி 84 லட்சம். செலவு 1 கோடி 72 லட்சம். இதிலே 12 லட்சம் ரூபாய்க்கு மேல் நிகர மிச்சமாகப் பார்க்கும்போது பல்வேறு துறைகளிலும் நமது இராச்சியம் முற்போக்கான நிலையிலே போய்க்கொண்டிருப்பதை யாரும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் கிராம முன்னேற்ற அடிப்படையிலே வகுக்கப்பட்டிருக் கிறது என்பதைப் பார்க்கும்போது, மகிழ்ச்சி அடைய வேண்டி யிருக்கிறது. இந்த மாநிலத்தை 360 அபிவிருத்தி வட்டாரங் களாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். இதுவரை 170 வட்டாரங்களாக

இயங்கியதை இந்த வருஷம் முடிவதற்குள் 211 வட்டாரங்களாக மாறுமென்றும் 1960-61-ல் மேலும் 32 வட்டாரங்கள் ஏற்படு மென்றும் திட்டவட்டமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. நமது இராச்சி யத்தில் 18,000 கிராமங்கள் இருக்கின்றன. இந்தக் கிராமங்களில் அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் மூலமாக இதுவரை 10,500 கிராமங்கள் பலன் அடைந்திருப்பதைப் பார்க்கும்போது, கிராம அடிப் படையில் இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அதே நேரத்திலே கிராமத் திலே இருப்பவர்களுக்கு, 85 சதவிகித கிராமங்களில் 35 சதவிகித கிராம மக்கள் பலன் அடைய வேண்டுமென்ற முறையில் இந்த நடப்பு ஆண்டில் 19 கோடி ரூபாய் கூட்டுறவு சொஸைட்டி மூலம் அவர்களுக்குக் கடனைக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும், அடுத்த ஆண்டிலே 22 கோடி ரூபாய் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் குறிப் பிடப்பட்டிருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல. கிராமங்களிலே இருக்கும் விவசாயிகளில் ஓரளவு சொத்து இருப்பவர்களுக்குத்தான் கூட்டுறவு சொஸைட்டி மூலமாக இன்று வரை கடன் கொடுக்கப் பட்டு வந்தது. ஆனால் இந்த வருஷத்திலே சொத்து இல்லாமல் இருக்கக்கூடிய விவசாயிகளுக்கும், ஓரளவு குத்தகைக்காக நிலத்தை ஏற்றுக்கொண்டு பயிரிடுபவர்களுக்கும்கூட கடன் கொடுக்க அரசாங்கம் முன்வந்திருக்கிறது. கிராம மக்களுக்கு நல்ல ரோடு வசதி, குடிநீர் வசதி, கிராமங்களுக்கு டாக்டர் கட்டாயம் சென்று வேலை செய்வதற்கு வேண்டிய சம்பள வசதிகளை யெல்லாம் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பதைச் சற்று உற்று நோக்கிப் பார்க்கும்போது, இந்த அரசாங்கம் கிராம மக்கள் முன்னேற்றத்திற்காகவே இன்றைக்கு உழைத்து வருகிறது என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. இந்த அரசாங்கம் கிராமங்களைச் சீர்படுத்துவதற்காகவே நடைபெற்று வருகிறது என்பது இந்த ஆண்டு பட்ஜெட் பிரசங்கத்திலிருந்து தெளிவாக விளங்குகிறது. இந்த வகையில் இந்த சர்க்காரானது மக்களுக்கு வேண்டிய எல்லா வித நன்மைகளையும் செய்துகொண்டிருக்கின்ற நேரத்தில் இந்த நாட்டிலே எதிர்க் கட்சி என்ற ஒன்று இருக்கவே முடியாது. அப்படி இருந்தாலும் நன்மை செய்யக்கூடிய ஒரு கட்சியை எதிர்க்கக்கூடிய ஒரு கட்சியாகத்தான் இருக்க முடியும்.

நம்முடைய நாட்டிலே இன்றையதினம் விவசாயத்தைப் பெருக்கினால்தான் பொருளாதார வளர்ச்சி ஏற்படும். விவசாய வளர்ச்சி ஏற்பட்டால்தான், தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட முடியும். குறிப்பாக, நம்முடைய நாட்டில் 100-க்கு 70 சதவிகிதம் மக்கள் விவசாயத்திலேதான் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இன்றையதினம் விவசாயம் பெருக வேண்டுமென்பதற்காக நமது அரசாங்கம் விவசாயிகளுக்குப் பல்வேறு உதவிகளைச் செய்து வருகிறது. இரண்டாவது திட்டத்தில் 12 லட்சம் டன் அரிசியை உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்று திட்டமிட்டிருந்தோம். ஆனால், தகுந்த அளவுக்குப் போதுமான ரசாயன உரம் கிடைக்காத காரணத் தினால், விவசாயிகளுக்குக் குறைவான அளவுக்கே ரசாயன உரம் கொடுக்க முடிந்ததாலும், நாம் திட்டமிட்டபடி 12 லட்சம் டன்

உற்பத்தி செய்ய முடியாமல் 9 லட்சம் டன் அரிசியைத்தான் உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்றும் அரசாங்கம் எதிர்பார்க்கிறது. இதைப்பற்றி நான் ஒன்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ரசாயன உரம் குறைவான அளவில் கிடைக்கும்போது, ஏன் தனிப்பட்டவர் களுக்கு இந்த ரசாயன உர விநியோகத்தைக் கொடுக்கவேண்டு மென்று கேட்க விரும்புகிறேன். தனிப்பட்டவர்களுக்குக் கொடுக்கும் காரணத்தினால் அவர்கள் ஏதோ ஓரளவுக்கு விவசாயி களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு மீதி மூட்டைகளைப் பல்வேறு இடங் களுக்கு அதிக விலைக்கு விற்க அனுப்பிவிடுகிறார்கள்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : உர விநியோகத்தைச் சர்க்கார் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலமாகச் செய்வது என்று முடிவாகிவிட்டது.

* SRI M. ETHIRAJALU : அதை நான் வரவேற்கிறேன். கூட்டுறவு சொசைடிகளுக்குக் கொடுப்பதோடு மட்டுமல்ல ; சென்னையிலுள்ள டி.யு.சி.எஸ். மூலமாகக்கூட இந்த உரத்தை விவசாயிகளுக்கு வழங்க முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள் கிறேன். (ஸ்ரீ கே. பாலசுப்பிரமணிய அய்யர் : அதனால் ப்ளாக் மாக்கெட்டுக்கு நல்ல வசதி ஏற்படும்.) ஒருவன் ரகசியமாக விற்பதைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களில் ஏற்படும் பிளாக் மார்க்கெட் வெளிவந்துவிடும். சுலபமாகக் கண்டுபிடிக்கலாம்.

விலைவாசி உயர்வைப்பற்றிச் சொல்லும்போது, அந்த விலை உயர்வைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக நமது மத்திய சர்க்கார் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது, நம்முடைய அரசாங் கமும் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறது என்று அமைச்சர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இம்மாதிரி "நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் ; எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்" என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பதில் மட்டிலும் பிரயோஜனம் இல்லை. இதிலே அகப்பட்டுக்கொண்டு விழிப்பவர்கள் கஷ்டப்படுபவர்கள் நடுத்தர மக்களும், தொழிலாளர்களுமேயாகும். இந்த நடுத்தர மக்களுக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் அத்தியாவசியமாகத் தேவைப்படுகிற பொருள்கள் வரையிலாவது அவர்களைப் பாதிக் காத அளவில் விலையை நிர்ணயிக்க வேண்டும். அரிசி, பருப்பு, மிளகாய், விறகு, மண்ணெண்ணை போன்ற முக்கிய சாமான்களின் விலை ஏறிக்கொண்டே போகிறது. மற்றவைபற்றிக் கவலைப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. இந்தச் சாமான்களின் விலையைக் கட்டுப் படுத்துவதற்கு ஒரு நிரந்தரமான திட்டம் தயாரிக்க வேண்டும். அந்தந்த மாவட்டக் கலெக்டர்களுக்குத் தெரியாமல் அரிசி விலையோ, பருப்பு விலையோ, மிளகாய் விலையோ, எண்ணெய், விறகு போன்றவைகளின் விலையோ எந்தவிதமான காரணத்தினாலும், உயர்வதற்கு வழி இருக்கக்கூடாது என்று அரசாங்கம் நிர்ணயிக்க வேண்டும். அப்படி உயர்ந்தால் அந்தந்த மாவட்டக் கலெக்டர் தான் பொறுப்பாளியென்று வரையறுக்க வேண்டும்.

21st March 1960] [Sri M. Ethirajalu]

மோட்டாரைப்பற்றி இந்த மன்றத்திலே ஒருவருக்கு எத்தனை மோட்டார்களுக்குப் பர்மிட் கொடுப்பது என்று நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கிறது என்று கேள்விகள் கேட்டார்கள். நான் அரசாங் கத்திற்கு ஒன்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இன்றையதினம் ஒருவருக்கு ஒன்று அல்லது இரண்டு மோட்டார் இருந்தால்கூட நல்ல உச்ச நிலைமைக்கு வர முடிகிறது. இந்த நிலைமையில் அரசாங்கத்துக்கும் நல்ல வருமானம் மேலும் வர வேண்டுமென் றும், இந்த மோட்டாருக்காகக் கொடுக்கப்படுகிற பர்மிட்டை "ஆக்ஷன்" விட வேண்டுமென்று கூற விரும்புகிறேன். ஒரு முறை பர்மிட் கொடுத்தால் 5 வருஷத்திற்குத்தான் செல்லுபடி யாகும் என்று வரையறுக்கவேண்டும். அடுத்தாற்போல் ஆக்ஷன் வரும் பர்மிட்டுக்கு அதிகப் பணத்திற்கு யார் கேட்கிறார்களோ அவர்களுக்கு விட்டுவிடலாம். இம்மாதிரிச் செய்தால் எல்லோ ருக்கும் பரவலாகக் கிடைக்கும்; வருவாயும் ஏற்படும். இல்லா விட்டால், ஒருவரிடமே 5 பஸ்கள், 10 பஸ்கள் என்று சேர்ந்துவிடு கின்றன. சோஷலிஸ்ட் பேட்டர்ன் சர்க்கார் வர வேண்டுமென்று நாம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஒரே இடத்தில் பணமும் குவியக் கூடாது. ஆகவே, இந்த பஸ் பர்மிட்டை "ஆக்ஷனிலே" விட்டால், எல்லோருக்கும் கிடைக்க வழி ஏற்படும்.

அடுத்தபடியாக, பஸ்களில் பிரயாணம் செய்ய விரும்பும் பொதுமக்கள் எல்லோரும் மோட்டாரை நம்பித்தான் ஒரு ஊரி லிருந்து மற்றொரு ஊருக்குப் போகவேண்டியிருக்கிறது. (குறுக்கீடு:—ரயில் போக்குவரத்தும் இருக்கிறது.) எல்லோரும் அதிலும் பஸ் ஓட்டும் டிரைவரை நம்பித்தான் போக வேண்டி யிருக்கிறது. அப்படிப் போகும் காலத்தில் திடீரென ஆபத்து ஏற்படுகிறது. அப்படி ஆபத்து நேரிடும்போது உயிரிழக்கவும் நேரிடுகிறது. அப்படி உயிர் இழந்துவிட்டால், குடும்பமே பாதிக் கப்படுவதையொட்டி அரசாங்கமே மோட்டார் இன்ஷூரன்ஸைத் தன் வசம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கூற விரும்புகிறேன். பஸ்கள், லாரிகள் இன்ஷூரன்ஸை அரசாங்கமே தன் கையில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் இறந்துபோனவ ருடைய குடும்பத்திற்கு ஏதாவது சகாய நிதி உதவ முடியும். இப்போது இருக்கக்கூடிய நிலையில் இறந்துபோனவருக்காக அவர் குடும்பத்தைப் பாதுகாக்கக் கோர்ட்டில் வியாஜ்யம் செய்து கொண்டிருக்கும் நிலைமை இருந்துவருகிறது. ஆகவே, அரசாங் கத்தின் கையில் இன்ஷூரன்ஸ் இருந்தால், உடனுக்குடன் நல்ல முறையில் இறந்து போனவர்களின் குடும்பத்துக்கு உதவி செய்ய முடியும்.

அடுத்தபடியாக, வர வர ஜனப் பெருக்கம் அதிகமாகிக் கொண்டே போகிறது. சென்னையிலுள்ள ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பார்த்தால், எத்தனையோ குடும்பங்கள் வசிக்கின்றன. அப்படி வசிப்பவர்களுக்கு ஏதாவது வசதி இருக்கிறதா? தேவையான இடம் இருக்கிறதா? இதையெல்லாம் அரசாங்கம் பார்க்க வேண்டும். சுகாதாரத்துடன் அந்த வீடுகள் எல்லாம் கட்டப் பட்டிருக்கின்றனவா என்று அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். மண்ணடியில் தெருக்களில் ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்கள் வாழ்

[Sri M. Ethirajalu] [21st March 1960

கின்றன. வீதிகளில் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களைக் குடும்பமாக வைப்பதற்குத் தாம்பரம் பக்கத்தில் விஸ்தாரமாக இருக்கும் இடத்தில் ஏன் குடியேற்றக்கூடாது? ஜன நெருக்கடியைக் குறைக்க அரசாங்கம் நல்ல முயற்சிகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, குடும்பக் கட்டுப்பாட்டைப்பற்றிச் சொல்லப் 4-10 p.m. பட்டிருக்கிறது. குடும்பக் கட்டுப்பாடுபற்றிப் பிரசாரம் செய்வதற்காக நல்ல நர்சுகளையெல்லாம் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். நர்சுகள் வைத்திய வசதிக்கே போதுமான எண்ணிக்கையில் இல்லாதபோது, நான்கு வருஷம் நர்சுக்கான பயிற்சி பெற்றவர்களைக் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுப் பிரசாரம் செய்ய ஏன் அனுப்ப வேண்டும்? நர்சுகளை அனுப்புவதற்குப் பதிலாக, முப்பது நாற்பது வயதுள்ள நல்ல குடும்பத்தில் வாழ்க்கையில் அனுபவம் பெற்றவர்களுக்கு ஏதாவது தகுந்த பயிற்சி கொடுத்து, அவர்களை இத்தகைய கட்டுப்பாட்டுப் பிரசாரத்திற்கு அனுப்பினால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். வீடு வீடாகப் பிரசாரம் செய்யப் போகிறவர்கள் கூட, இதற்கென்று ஒரு சமய சந்தர்ப்பம் பார்த்துப் போக வேண்டும். பிரசாரத்திற்கென்று வீடுகளுக்குப் போகும்போது, அங்கே எத்தனை பேர்கள் இருந்தாலும், பொருட்படுத்தாமல் அவர்கள் எதிரில் போய் வந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பிரசாரம் செய்ய ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள். இதனால், வீட்டிலுள்ளவர்கள் இதைப்பற்றிப் பேசவே சங்கோஜப்படுகிறார்கள். இதனால் எதிர்பார்க்கும் பலன் ஏற்படாமல் போகிறது. மற்றவர்கள் இல்லாத சமயத்தில், குறிப்பிட்டவர்களைத் தனியாகக் கூப்பிட்டு, இதைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் தகுந்த வழிமுறைகளை வகுத்தாக வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

அடுத்து, கால்நடைகளைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். சென்னையிலே பால் பண்ணையொன்றை மாதவரத்தில் வைத்திருக்கிறோம். பால் பண்ணையிலே தினம் ஒன்று 5,100 பவுண்டு பால் கிடைப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. நாம் அந்தப் பாலைச் சென்னையில் இருக்கும் 20 லட்சம் மக்களுக்கும் நன்றாகக் கிடைக்கும்படி செய்வதுதான் நமது அரசாங்கத்தின் முக்கியமான நோக்கமாக இருக்கவேண்டும். அப்படிக் கிடைப்பதற்கு என்ன வழிகள் என்பதை நாம் நன்றாக ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னதுபோல், கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலமாகவும் டி.யு.ஸி.எஸ். மூலமாகவும் பாலைக் கொடுப்பதற்கு நாம் முன்வரவேண்டும். இப்போது இருக்கிற திட்டப்படி எல்லோருக்கும் பால் கிடைக்கவில்லை.

அதோடு கூட, பசுவையும் எருமையையும் நகரத்தில் வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் அவைகளைக் கண்ட இடங்களில் எல்லாம் கட்டி வைக்கிறார்கள். வீட்டுக்கு முன்னால் எருமைகளையும் பசுக்களையும் கட்டி வைக்கிறார்கள் என்றால், அதனால் எவ்வளவு சுகாதாரக் கேடு ஏற்படுகிறது என்பதையும் நாம் பார்க்கவேண்டும். எவ்வளவு அசுத்தம் ஏற்படுகிறது? ஏன் அரசாங்கம் அந்தந்தத் தெருவிலே கூடுமானவரை மாட்டுத் தொழுவங்கள் கட்டி, மாட்டை

21st March 1960] [Sri M. Ethirajalu]

அங்கே கட்டும்படி செய்து, குறைந்த வாடகை வசூலிக்கக் கூடாது? அப்படி வசூல் செய்தால் வருமானமும் கிடைக்கும். தெருக்கள் சுத்தமாகவும் இருக்கும். கால்நடைகளுக்கும் நாம் வசதி செய்து கொடுத்ததாகும். சில சமயங்களில் கால்நடைகளுக்குக் கோமாரி என்னும் வியாதி வந்துவிடுகிறது. அப்படி வரும்போது அவைகளுக்கு ஊசி போட வேண்டுமென்ருல், வாக்ஸின் காட்பாடியிலிருந்து வரவேண்டியிருக்கிறது. அந்த வாக்ஸின் வருவதற்குள் நோய் வந்த மாடும் இறந்துவிடுகிறது. இந்த நிலையை நாம் வளரவிடக்கூடாது. வாக்ஸின் இல்லாததால் 'இரண்டு நாள் கழித்து வாருங்கள்' என்று சொல்லக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. ஆகவே, ஒவ்வொரு ஜில்லா ஆஸ்பத்திரியிலும், தாலூகா ஆஸ்பத்திரியிலும் தேவையான வாக்ஸின்களை வைத்து, உடனடியாகக் கால்நடைகளை அங்கே கொண்டுபோய் ஊசி போட்டுக்கொள்ளும்படியான நடவடிக்கையை ஏன் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று கேட்கிறேன். அதை உடனடியாகச் செய்யவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஏற்பாடு இல்லாததினுல், எத்தனையோ கால்நடைகள் இறந்துபோய்விட நேரிடுகின்றன. இதையும் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும்.

பின்தங்கிய இனத்தவர்களுக்குச் சென்ற ஆண்டு 234 லட்ச ரூபாய் பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த ஆண்டு 295 லட்ச ரூபாய் வரையில் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஒதுக்கியிருக்கிருர்கள். அதற்காக அவர்களுக்கு என் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இருநூற்று தொன்ணுத்தைந்து லட்ச ரூபாயும் உண்மையிலேயே மிகப் பின்தங்கிய சமுதாய மக்களுக்குப் போகின்றனவா என்று நாம் பார்க்க வேண்டும். இதற்கு என்ன வழி செய்ய வேண்டும்? ஏன் அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை? ஒரு சில முன்னேற்றமாக உள்ள சமூகத்திற்கும், நல்ல வசதி உடையவர்களுக்கும் தான் 50 சத விகிதத்திற்கு மேல் போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்பதை நான் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. இதற்கு என்ன வழி என்று கண்டுபிடிக்கவேண்டும். உண்மையிலேயே சமுதாயத்தில் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்குச் சரியான முறையில் சலுகைகள் போய்ச் சேருகின்றனவா என்று கண்டுபிடிக்க அதற்கென்று ஒரு கமிட்டியை நியமிக்க வேண்டும். அந்தக் கமிட்டியின் சிபார்சின் பேரில்தான் இனி உபகாரச் சம்பளம் வழங்க வேண்டும். தாசில்தாரிடம் சென்ருல் உடனடியாக விசாரணையின்றி கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்துவிடுகிருர். இப்படி எல்லோரும் பொய்யாகவே சர்டிபிகேட் வாங்கும் காரணத்தால், ஏழைகளுக்குச் சலுகை கிடைக்கவில்லை. உண்மையிலேயே பின்தங்கியவர்களுக்காக ஏற்பட்ட சலுகைகள் சரியாகப் போய்ச்சேராமல் இருக்கிறது. இதை அரசாங்கம் கமிட்டி போட்டு நன்ருக அலசிப் பார்த்து, யார் பின்தங்கியவர்களோ அவர்களுக்கு இந்தச் சலுகைகள் போக வழி செய்யவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, எல்லோருக்கும் இலவசக் கல்வி கொடுக்க வேண்டுமென்று அரசியல் சட்டத்திலே குறிப்பிட்டிருந்தாலும், அரசாங்கம் பல்வேறு சூழ்நிலை காரணமாகக் கட்டாய

[Sri M. Ethirajalu] [21st March 1960

இலவசக் கல்வி கொடுக்க முடியவில்லை. அதற்காகப் பள்ளிகளி லுள்ள பிள்ளைகளுக்கு நாம் மத்திய உணவு கொடுக்கும் திட்டத்தைப் புதிதாகக் கொண்டுவந்திருப்பதன் மூலம் ஓரளவு கல்வி வசதி ஏற்படுகிறது வாஸ்தவந்தான். மறை முகமாக ஓரளவுக்குக் கல்வி வசதி இதன் மூலம் ஏற்படுகிறது. சமுதாயத்தில் எல்லோருக்கும் அரசியல் சட்டப்படி கட்டாய இலவசக் கல்வி கொடுக்க முடியாவிட்டாலுங் கூட, சமுதாயத்தில் மிகப் பின்தங்கிய இனத்தவர்களுக்காவது இந்தச் சலுகையை ஏன் கொடுக்கக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். சில பின்தங்கிய இனத்தவர்களில் இன்றுவரை படித்தவர்களே இல்லாத சமுதாயங் கள் இருக்கின்றன. அந்தச் சமூகத்தவருக்காவது கட்டாய இலவசக் கல்வியை ஏன் கொடுக்கக்கூடாது? ஹரிஜனங்களுக் காக ஏராளமான செலவு செய்வதுபோல் செலவு செய்கின்றோம். ஏன் பரீட்சார்த்தமாகக்கூட ஹரிஜனங்களுக்காவது கட்டாய இலவசக் கல்வி கொடுக்கக் கூடாது? அதுபோல் மீனவர்களுடைய குழந்தைகளுக்கும் கட்டாய இலவசக் கல்வி கொடுக்கலாம். அடிப்படையிலே மிகவும் பாதிக்கப்பட்ட சமூகத்தவர்களுக்கு உடனடியாகக் கட்டாய இலவசக் கல்வி கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

கப்பல் கட்டும் தொழிற்சாலையொன்றைக் கேரள இராச்சியத் தில் வைக்கப் போவதாகச் சமீபத்தில் படித்தேன். அதேபோல, தமிழ் நாட்டில் பரங்கிப்பேட்டை போன்ற இடங்களில் கப்பல் கட்ட விசாலமான இடம் இருக்கிறது என்று கப்பல் கட்டும் துறைமுகக் கமிட்டி சிபார்சு செய்திருக்கிறது. பரங்கிப்பேட்டை என்பது சிதம்பரத்திற்கு அருகாமையில் உள்ளது. போர்ட்டோ நோவோ என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வதுண்டு. அங்கே நல்ல விசாலமான கப்பல் கட்ட இடம் இருக்கிறது. 1825-ம் ஆண்டில் போர்ச்சுகீசியர் முதன் முதலில் இந்த இடத்தைக் கைப்பற்றி, இந்த இடத்திலேதான் அவர்கள் சேலத்திலேயிருந்து கொண்டு வந்த இரும்புக் கனிகளைக் கொண்டு இரும்பு காய்ச்சினர்கள் என்று சரித்திரம் கூறுகிறது.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இதற்கெல்லாம் ஆதாரம் எங்கே என்று தெரியவில்லை எங்களுக்கு.

* SRI M. ETHIRAJALU : நான் ஆதாரம் கொடுக்கிறேன். Even to-morrow I can submit my report. அமைச்சர் அவர்கள் இதைக் கவனத்தில் வைத்துக்கொண்டு, மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலாவது பரங்கிப்பேட்டையில் கப்பல் கட்டும் தளம் ஒன்றை அமைக்கும் திட்டத்தைச் சேர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மூன்றாவது திட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்ள யோசனை இருக்கிறது என்று நான் மட்டும் சொல்ல வில்லை. காக்பூர் என்னும் இடத்தில் கூடிய கமிட்டிகூட தென் னாட்டில் இரண்டு கப்பல் கட்டும் தளங்கள் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று சிபாரிசு செய்திருக்கிறார்கள். அதன்படிதான் நானும்

21st March 1960] [Sri M. Ethirajalu]

சொல்கிறேன். இந்தத் துறைமுகத்தில் 200 ஏக்கர் அளவில் விசாலமான இடம் இருக்கிறது. அங்கே கரையில் முப்பது அடி ஆழத்தில் களி மண் இருக்கிறது. அலேயும் நுரையும் கப்பல் கட்டுவதற்குச் சாதகமாக இருக்கிறதென்று சொல்கிறார்கள். அடுத்தாற்போல் 2 மைல் தூரத்தில் வெள்ளாறு கடலோடு கலக்கிறது. வெள்ளாற்றின் பக்கத்தில் பரங்கிப்பேட்டை ரயில்வே நிலேயம் இருக்கிறது. பஸ் போக்குவரத்தும் இருக்கிறது. அதற்கடுத்தாற்போல் நெய்வேலியும் இருக்கிறது. இப்படிப் பல இயற்கை வசதிகள் உண்மையிலேயே அமைந்திருக்கும் ஒரு இடத்தில் கப்பல் கட்டும் தளம் அமையக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கும்போது, இதை அரசாங்கம் பரிசிலித்துப் பார்த்து, ஏன் மத்திய அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவிக்கவில்லே என்று கேட்கின்றேன். மத்திய அரசாங்கத்திலே நிதி அமைச்சராக இருந்த திரு. ஸி. டி. தேஷ்முக் அவர்கள் அந்த இடத்திற்கு வந்து பார்த்து, 'இது நல்ல இடம்' என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஜெர்மானிய மந்திரி ஒருவர் அங்கு வந்து கப்பல் கட்டப் பொருத்தமான இடம் என்றும், இம்மாதிரியான இடம் கிடைத்தால் ஜெர்மானியர் கூட வந்துவிடுவார்கள் என்றும் தெரிவித்திருக்கிறார். இப்பேர்க்கொத்த இடத்தை அரசாங்கம் கவனியாது இருப்பதைப் பற்றி நான் உண்மையிலேயே வியப்பு அடைகிறேன். ஆகவே, நிச்சயமாக நம்முடைய சபைத் தலேவர் அவர்கள் இந்தத் தகவலே வைத்துக்கொண்டு, இதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளேச் செய்ய வேண்டும். மூன்றுவது திட்டத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி மத்திய அரசாங்கத்திற்கு நம்முடைய அரசாங்கம் சொல்லியாக வேண்டும். அவர்கள் சேர்த்துக்கொண்டால் சேர்த்துக்கொள்ளட்டும்; இல்லாவிட்டால் மேலும் மேலும் நாம் வற்புறுத்த வேண்டும். இது மிக மிக முக்கியம். இதற்கு வேண்டிய முக்கிய தஸ்தாவேஜுகளும் நான் தருகிறேன்.

டிராக்டர்களேப்பற்றிப் பட்ஜெட்டில் ஒரு குறிப்பும் காணப்படவில்லே. மூன்று வருஷங்களாக ட்ராக்டர்களே வாங்கப்படவில்லே என்றுதான் தெரிகிறது. பட்ஜெட்டைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்க்கும்போது, விவசாயத்திலே முக்கிய பங்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நமது சர்க்கார் சொல்லிவரும்போது, ஏன் ட்ராக்டர்கள் வாங்கவில்லே என்று கேட்கிறேன். ட்ராக்டர்களுக்குப் பணம் எங்கே ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று கேட்கிறேன். ட்ராக்டர்களுக்கு வேண்டிய பாகங்கள் கிடைக்காததால், ட்ராக்டர்கள் வேலே செய்யாமல் ஆங்காங்கு சும்மாவே இருக்கின்றன. இந்த நிலேமை இன்னும் நீடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஜில்லாவிற்கு மூன்று ட்ராக்டர்கள், நான்கு ட்ராக்டர்கள் இருந்தும் விவசாயிகளுக்குப் பயன்படுவதில்லே. இங்கிலாந்திலிருந்தோ, அமெரிக்காவிலிருந்தோ தேவையான அன்னியச் செலாவணி கிடைக்காததால் டிராக்டர் வாங்க முடியவில்லே. உண்மை. ஆனுல் ரஷ்யா போன்ற இடங்களிலிருந்து 5,000 6,000 ரூபாய் விலேயில் கிடைக்கும் ட்ராக்டர்களே வாங்கி ஏழை விவசாயிகளுக்குப் பயன்படும் வகையில் உபயோகப்படுத்தக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, நான் சொல்ல விரும்புவது, சட்ட சபை அங்கத்தினர்கள் செக்ரடேரியட்டுக்கு வரும்போதும், சபை கூடுகிற நேரத்தில் வந்தாலும், மற்ற நேரத்தில் வந்தாலும், அவர்களுக்குப் போதுமான இடவசதி இல்லையென்பதை நான் சபைத்தலைவர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன். இந்த இட
4–20 p.m. வசதியைச் செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இது கனம் சேர்மன் அவர்களுக்கும் தெரிந்த விஷயம், எங்கள் குறை பெரிய குறை. இப்பொழுது ஏதோ டெபுடி சேர்மன் அவர்கள் தங்கள் ரூமில் இடம் கொடுத்தாலும், எங்களுக்கு உண்மையிலேயே தனியான இடம் இல்லை. ஒரு சமயம் அவர்கள் கொடுக்க முடியாவிட்டால், ரொம்பக் கஷ்டமாகப் போய்விடும். ஆகவே, இந்த வசதியையும் செய்துகொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த பட்ஜெட்டை ஆதரித்து என் உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

Sri S. K. SAMBANDAN : தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையை, வரியில்லாமல் சமர்ப்பித்ததற்காக அரசாங்கத்தைப் பாராட்டி என் உரையைத் தொடங்குகிறேன். ஏனென்றால், பட்ஜெட் என்றாலே, எந்த வரி விதிக்கப்படுமோ என்ற பயம்தான் இருக்கிறது. ஆகவே, ஒரு புது வரியும் இல்லாமல் போட்டிருப்பதற்காக, அரசாங்கத்தைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஒரு சில பண்டங்களுக்கு வரி விலக்கு அளித்திருப்பதற்காகவும் நிதி அமைச்சரவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். இருந்தபோதிலும், இதிலும் ஏமாற்றத்தை அளிக்கும் நிமித்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. முக்கியமாக, விலைவாசிகள் நிர்ணயம் செய்யப்படவில்லை. பல மாதங்களாக எதிர்பார்த்திருந்த, என்.ஜி.ஓ.-க்களின், உபாத்தியாயர்களின் சம்பள உயர்வு ஒன்றும் தெரிவிக்கப்படவில்லை. அது அவர்களுக்குப் பெருத்த ஏமாற்றத்தை அளித்திருக்கிறது. பட்டம் பெற்ற லட்சக்கணக்கானவர்களுக்கு இடையேயுள்ள வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தைப் போக்க ஒரு திட்டமும் காணப்படாதது ஏமாற்றத்தை அளித்திருக்கிறது. மற்றப்படி, பல துறைகளில் நாம் முன்னேறி வந்தபோதிலும், அந்தத் துறைகளிலும் குறைகள் பல இருந்துகொண்டே இருக்கின்றன. உண்மையாக விவசாயத்தில் முன்னேற்றம் இருக்கிறது என்றாலும், அரிசியின் விலை ஏறிக்கொண்டேயிருந்து மக்களுக்கு எந்த அளவிலும் பரிகாரம் கொடுக்கவில்லை. விவசாயிகளுக்கும் தொல்லைகள் இருக்கின்றன. ரசாயன உரத்தைப்பற்றி எல்லோரும் குறிப்பிட்டார்கள். ரசாயன உரம் வேண்டிய அளவுக்கு, வேண்டிய நேரத்தில் விவசாயிகளுக்குக் கிடைப்பதில்லை. ஆகவே, அவர்களுக்குத் தேவைப்படும் நேரத்தில் சரியான முறையில் வினியோகம் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உரம் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலம் வினியோகிக்கப்பட்டாலும், மத்திய சர்க்காரிடம் வற்புறுத்தி அதிகமாக வாங்கிப் பயிரிடும் காலத்தில், விதைக்கும் காலத்தில், அவர்களுக்குத் தக்க அளவிலே, குறைந்த விலையிலே கிடைக்கச் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

21st March 1960] [Sri S. K. Sambandhan]

விவசாயத் துறையிலே கரும்பு உற்பத்திக்காகத் திட்டமிட்டிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். உற்பத்திக்காகவும், ஆராய்ச்சிக்காகவும், ஆராய்ச்சி நிலையங்கள் இருந்தபோதிலும், மத்திய சர்க்கார் சர்க்கரை ஆலைகள் மீது விதிக்கும் தொகையைப்பற்றி இந்த அறிக்கையில் ஒன்றும் இல்லை. நம் இராச்சியத்திலிருந்து பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் கிடைக்கின்றன. அந்தப் பணம் எந்த வழியில் செலவழிக்கப்படுகிறது என்ற குறிப்பு இந்த அறிக்கையில் இல்லை. அந்தப் பணத்தை மத்திய சர்க்காரும், நம் சர்க்காரும் சேர்ந்து செலவழிக்கவேண்டும் என்று இருந்தாலும், நாம் மத்திய சர்க்காரிடம் சொல்லி, அந்தப் பணம் எதற்காக வசூலிக்கப்படுகிறதோ, அந்தத் துறையில் அதிகமாகச் செலவழிக்கச் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அந்த வகையில் கரும்பு உற்பத்திக்கு ஆவன செய்யவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பல துறைகளிலும் முன்னேறிக்கொண்டிருந்தபோதிலும், எல்லாவற்றிலும் குறைகள் இருந்துகொண்டேதான் இருக்கின்றன. சமுதாய நலத் திட்டத்தில் பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவிடுகிறோம். எல்லாமே மக்களின் நன்மைக்குப் போய்ச்சேருகிறதா என்று பார்த்தால், கணிசமான பங்கு விரயமாவதைத்தான் காண்கிறோம். 'எஸ்டாப்ளிஷ்மெண்டு' வகையில் அதிகமாகச் செலவாகி மக்களுக்குப் பயன்படுவது மிகக் குறைவாகத்தான் இருக்கிறது. சமுதாய நலத் திட்டங்களில் பாதிக்கு மேல் எஸ்டாப்ளிஷ்மெண்டுக்குப் போய்விடுகிறது. பாதி கூட மக்களுக்குப் பயன்படுவதில்லை. ஆகவே, வேறு ஒரு திட்டம் போட்டு, அல்லது இப்பொழுதிருக்கும் டிபார்ட்மெண்டுகளோடு அந்தத் திட்டங்களை இணைத்து மக்களுக்கு நேரிடையாக நன்மை பயக்கும் வகையில் திட்டம் வகுக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பல வழிகளிலும் பணம் விரயமாவதைப் பார்க்கிறோம். எங்கள் மாவட்டத்தில், ஒரு பாதை திட்டத்தின் கீழ் புதிதாகப் போடப்பட்டது. நான்கு, ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அது போடப்பட்டது. அது ரயில்வே லைனைக் கடந்து போகவேண்டிய பாதை. இரண்டு பக்கத்திலும் போட்டிருப்பதை ரயில் பாதையைக் கடக்கச் செய்து சேர்க்க வேண்டும். ஆனால், அம்மாதிரிச் செய்வதற்கு, ரயில்வேயிலிருந்து அனுமதி கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, அந்தப் பாதை போட்ட நிலையிலேயே இருக்கிறது. செலவழிக்கப்பட்ட தொகை வீணாகியிருக்கிறது. பாதை போட்டிருந்தாலும் 4, 5 ஆண்டுகளாக மக்களுக்கு ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லை. அது மக்களிடமிருந்து உதவி வாங்கிப் போட்ட பாதை. முன்கூட்டியே ரயில்வே அதிகாரிகளிடம் உத்தரவு வாங்கி இதைச் செய்திருக்கலாம். அப்படிச் செய்திருந்தால், இதுவரை அந்தப் பாதை மக்களுக்கு உபயோகப்பட்டிருக்கும். இதைச் சரிசெய்ய அரசாங்கம் முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்தப் புது பஞ்சாயத்து அமைப்பிலே, அவர்களுக்குச் சரியான அதிகாரங்கள் அளிக்கப்படவில்லை. பஞ்சாயத்திலிருந்து கவுன்சிலுக்கு அங்கத்தினர் தேர்ந்தெடுக்கப்படும்

[Sri S. K. Sambandhan] [21st March 1960

முறையை மாற்றியமைக்க வேண்டியது அவசியம் என்பதைக் கூறிக்கொண்டு, அந்த வகையில் சட்டத்தைத் திருத்த உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால், ஒரு பஞ்சாயத்திலிருந்து கவுன்சிலுக்கு ஒரு அங்கத்தினரைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறது. நல்ல முறையிலே எந்தப் பஞ்சாயத்திலும், நகராட்சியிலும் சாதாரண அங்கத்தினர்கள் அக்கறை எடுத்துக்கொள்வதில்லை. தலைவர் அவர்களேதான், எல்லாப் பொறுப்புகளையும் ஏற்றுக்கொண்டு, பணியாற்ற வேண்டியிருக்கிறது. மற்றவர்கள் ஒரு பங்கும் அதிகமாக எடுத்துக்கொள்வது கிடையாது. ஆகவே, பஞ்சாயத்து யூனியனுக்குப் பொறுப்புள்ளவர் சென்றால், நல்ல பணியாற்ற முடியும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

(Deputy Chairman in the Chair.)

இப்போது ஒரு டெலிகேட்டை அனுப்பினேமென்றால், அவர் வந்து பஞ்சாயத்துத் தலைவரிடம் சொன்னாலும் சொல்லலாம்;
4-30 p.m. சொல்லாமல் போனாலும் போகலாம். நிர்வாக அதிகாரி சொன்னாலும் சொல்லலாம்; சொல்லாமலும் இருந்துவிடலாம். இந்த விதி சரியல்ல. தலைவரே அந்தப் பஞ்சாயத்து உறுப்பினராக இருக்க வேண்டும். இந்த மாதிரி விதியை ஏற்படுத்தினால், தலைவர் கண்டிப்பாகப் போய், எல்லாவற்றுக்கும் யோசனை கூறி அந்தந்தப் பஞ்சாயத்துக்கு என்னென்ன செய்ய வேண்டுமென்பதையெல்லாம் கவனித்துச் செய்ய முடியும். அது மிக மிகச் சௌகரியமாக அமையும் என்பதால், அந்த விதியை உடனடியாக அரசாங்கம் திருத்தவேண்டுமென்று இந்தச் சமயத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தப் பஞ்சாயத்துக்களில் பல பஞ்சாயத்துக்கள் சமுதாய நலத் திட்டத்திலே சரிவர இணைக்கப்படாமல் இருக்கின்றன. மைனர் பஞ்சாயத்துக்கள், மேஜர் பஞ்சாயத்துக்கள் என்று பிரித்து, மைனர் பஞ்சாயத்துக்களை மட்டுந்தான் சமுதாய நலத் திட்டத்தில் இணைத்திருக்கிறார்கள். மேஜர் பஞ்சாயத்துக்களுக்குச் சமுதாய நலத் திட்டத்தின் கீழ் இடமில்லை. மேஜர் பஞ்சாயத்துக்கள் என்று சொல்லுகிறார்களே தவிர, மைனர் பஞ்சாயத்துக்களுக்கும், மேஜர் பஞ்சாயத்துக்களுக்கும் பல இடங்களிலே அதிக வித்தியாசம் இல்லாத நிலைமை இருக்கிறது. அப்பேர்ப்பட்ட பஞ்சாயத்துக்களுக்காவது, அதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட வருமானத்திற்கு உட்பட்ட பஞ்சாயத்துக்களுக்காவது சமுதாய நலத் திட்டத்தை விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விவசாயத் துறையைப் பொறுத்த வரையில், அதிகமான அளவில் நீர்த்தேக்கங்களுக்கும், மற்ற வசதிகள் செய்து கொடுப்பதற்கும் கோடிக்கணக்கான ரூபாய் செலவழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு சில ஜில்லாக்களில் செலவு செய்ய முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. தென்னாற்காடு ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால், எந்த விதமான திட்டத்தையும் செய்யச் சாத்தியக்கூறு கிடையாது. நீர் ஊற்றுக் கிணறுகளை வெட்டுதல், சிறு பாசனத் திட்டங்களான குளங்களை அதிகமாக வெட்டுதல், ஏரிகளை ஆழப்படுத்துதல்

21st March 1960] [Sri S. K. Sambandhan]

போன்ற வேலைகளைச் செய்ய தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் அதிக மான இடம் இருக்கிறது. அந்த மாவட்டத்தில் இதற்கு முதலிடம் கொடுத்து வேலைகளைத் துரிதமாகச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். "போர் வெல்ஸ்" அதிகமாக ஏற்படு வதற்கு வசதி இருக்கிறது. தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் டிராக் டர்களுக்காக 2 ஆண்டுகள், 3 ஆண்டுகள் முன்னதாகவே விண்ணப் பித்துக்கொண்டவர்களுக்குக் கூட இன்னும் கிடைக்காமல் இருக் கிறது. அவர்கள் விண்ணப்பித்து இரண்டு அல்லது மூன்று மாதத்திற்குள்ளாக விவசாயிகளுக்கு டிராக்டர்கள் கிடைக்கும்படி வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நெய்வேலித் தொழிலால் எங்கள் மாவட்டம் இன்னும் அதிகப் பயன் பெறலாம். இந்த ஆண்டு அறிக்கையில் எதிர்பார்த்தபடி அங்கு வேலைகள் இன்னும் ஆரம்பிக்கப்படவில்லை. நான் போய்ப் பார்த்தேன். பார்த்த மற்றவர்களும் சொல்வார்கள். கட்டிடங் கள் எழுப்பப்படுகின்றனவே தவிர, கரி எடுக்கும் வேலை இன்னும் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு நடைபெறவில்லை. அந்த வேலையைத் துரிதப்படுத்தும்படி நமது சென்னை அரசாங்கம் நெய்வேலி லிக்னைட் கார்ப்பரேஷனையோ அல்லது மத்திய சர்க்காரையோ வற்புறுத்தவேண்டும்.

கல்வி விஷயத்தில் நமது மதிப்புக்குரிய உறுப்பினர் திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் சொன்னது அனைத்தையும் ஆமோ திக்க ஆசைப்படுகிறேன். ஆசிரியர்களுடைய தொழில் மிகமிக முக்கியமானது. அவர்கள் இன்றையதினம் பலவிதத்திலும் புறக் கணிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை நான் சொல்லத் தேவையில்லை. செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களுக்கும், எல்.டி. ஆசிரியர்களுக்கும் இடையே பென்ஷன் வாங்கும்போது, அதிக வித்தியாசம் இல்லை. அதே சமயத்தில் ஒருவர் ஹெட்மாஸ்டராக இருந்து ரிடையராகி, பென்ஷன் வாங்குவதற்கும், செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர் பென் ஷன் வாங்குவதற்கும் அதிக வித்தியாசம் கிடையாது. தவிர, சம்பளத்திற்கு ஏற்பப் பென்ஷனைக் கொடுக்க அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

நம்முடைய இராச்சிய என்.ஜி.ஓ-க்களுக்கும் மத்திய அரசாங்க என்.ஜி.ஓ.-க்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய அளவு சம்ப ளத்தைக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இரண்டு பேரும் கிட்டத்தட்ட ஒரேமாதிரியான வேலையைத்தான் செய்கிறார்கள் என்பதை மறுக்க எவராலும் இயலாது. ஒரே நாட்டில் இந்த மாதிரி ஒரே வேலை செய்யக்கூடியவர்களுக்கிடையே சம்பளத்தில் வித்தியாசம் இருந்தால், எவ்வளவு நாட்களுக்கு அந்த வித்தி யாசத்தை நீடித்துக்கொண்டே வருவது ? மத்திய அரசாங்கத்திட மிருந்து இதற்காக ஒரு தனித் தொகையைச் சண்டை போட் டாவது வாங்கி நமது என்.ஜி.ஓ-க்களின் நிலையை உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதே அளவுக்கு ஆசிரியர்களுடைய நிலையையும் உயர்த்தவேண்டும். சம்பளக் குழுவின் சிபாரிசுகள் எப்படியிருந்தபோதிலும், ஆசிரியர்

களுடைய சம்பளத்தையும், என்.ஜி.ஓ-க்களுடைய சம்பளத்தையும் கண்டிப்பாக உயர்த்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கல்வித் திட்டத்தில் பல மாறுதல்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு வருகிறோம். கல்வித் திட்டம் இப்போது இருப்பது உகந்ததாக இல்லையென்று உணருமாறு இருந்தபோதிலும், மாறுதல் செய்யுமுன் ஆற அமர நிதானித்து இரண்டு ஆண்டுகள் அல்லது மூன்று ஆண்டுகள் சென்றாலும், ஒரு நல்ல விதமான முடிவுக்கு வரவேண்டும். ஆனால், அடிக்கடி கல்வித் திட்டத்தை மாற்றியமைத்துக் கொண்டே இருக்கக்கூடாது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்போது ஐந்தாம் வகுப்புக்குக் கீழே படிக்கின்றவர்களுக்கு இரண்டுவிதமான பாடத் திட்டங்கள் இருக்கின்றன. அந்த இரு பாடத் திட்டங்களிலும் தேறி வருகிறவர்கள் முதல் படிவத்திலே சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்குள்ளே படிப்பில் வித்தியாசம் இருப்பதன் காரணமாக, மாணவர்களுடைய தரத்தில் வித்தியாசம் இருக்கிறது. அப்பேர்ப்பட்ட வித்தியாசம் இல்லாமல் ஒரு நல்ல முறையை யோசித்துக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கூட்டுறவுத் துறையிலும் நமது சர்க்கார் அதிகமான அக்கறை கொண்டு பல லட்சக்கணக்கான ரூபாயைச் செலவிட்டுவருவது வரவேற்கத் தக்கதே. கூட்டுறவு முறை எந்தெந்தத் துறைகளிலே அதிகமான அளவுக்கு முன்னேறிக்கொண்டு வருகிறதோ, அந்தத் துறைகளிலேயே அதிகமாக அந்த முறையை விஸ்தரிக்க வேண்டியது அவசியம். குறிப்பாக, அந்தந்தத் துறைகளிலே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்ற கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் நல்ல முறையிலே நடத்தப்பட்டு வருகின்றனவா என்பதை முதலில் கவனிக்க வேண்டும். தனியாக அலுவலர்களைப் போட்டாவது, நல்ல முறையில் கண்காணிக்க வேண்டும். ஒரு கூட்டுறவுச் சங்கத்திற்கு ஒரு தொகையை ஒதுக்கிவிட்டு இவ்வளவு நாட்களுக்குள் செலவு செய்துவிட வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். பொதுவாக ஒரு ஆண்டு முடிய இரண்டு, மூன்று மாதங்கள் இருந்தால், அந்த 2, 3 மாதத்திற்குள் கட்டிடத்தைக் கட்டி முடிக்க வேண்டுமென்று உத்தரவு போடுகிறார்கள். எப்படியாவது சாமான்களை வாங்கிக் கட்ட வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். இவ்வாறு அவசரப்பட்டுக் கட்டுவது முன்னேற்றம் அடைந்துவிட்ட காரணத்தினால் அல்ல. உத்தியோகஸ்தர்கள் மேல் அலுவலருக்குக் கணக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற காரணத்திற்காக அவசரப்படுத்துகிறார்கள். இந்தமாதிரி நிலைமை ஏற்படாதவாறு சங்கங்கள் நல்ல முறையிலே செயல்படுவதற்கான வழிவகைகளைக் காண வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

4-40 p.m. கடைசியாக, கைத்தறிக்காக அரசாங்கம் செய்து வருகிற உதவிக்காக நான் கைத்தறி நெசவாளர்களின் சார்பிலும் வியாபாரிகளின் சார்பிலும்கூட நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இருந்தபோதிலும், கூட்டுறவுச் சங்கங்களிலே சேர்ந்திருக்கும் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்குக் காண்பிக்கும்

சலுகைகளைத் தனிப்பட்ட நெசவாளர்களுக்கும் காண்பிக்காம லிருக்கிறார்கள். ஒரு குறிப்பிட்ட சத விகிதக் கைத்தறி நெசவாளர் கள் இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளிலே கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்குள் வரவேண்டுமென்று திட்டம் மட்டும் போட்டிருக்கிறார்கள். தனித்திருப்பவர்களுக்கும் ஒருசில சலுகைகளாவது காட்டினால் என்ன என்று நான் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். கூட்டுறவுக்குள் வருவதால் மட்டும் அரசாங்கத்திற்கு என்ன நன்மை இருக்கிறது? தனித்து இருந்தும், ஒழுங்காகச் செயல்பட்டால், வேறு எந்த விதமான தொழிலும் இல்லாமல் கைத்தறித் தொழிலே செய்து வந்தால், அவர்களுக்கும் வீடு கட்டிக்கொள்வதற்காக மான்ய மாவது கொடுக்கலாம் என்று அரசாங்கத்திற்குச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். கூட்டுறவுக்கு வந்தால்தான் சலுகை, தனியாக இருந்தும் நியாயமாக இருந்தாலும் சலுகை இல்லை என்ற நிலையை மாற்றியமைத்து, தனித்து இருக்கும் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கும் ஒருசில சலுகையாவது உடனடியாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* Sri A. GAJAPATHY NAYAGAR: சட்டப் பேராய உதவித் தலைவர் அவர்களே, (சிரிப்பு) 'சட்டப் பேராய உதவித் தலைவர்' என்று சொல்லும்போது, சில பேர்கள் வியக்கின்றார்கள். அந்தச் சொல்லை நமது அரசாங்கம் வெளியிட்டிருக்கும் "வரவு செலவுத் திட்ட விளக்க நூல்" என்னும் புத்தகத்தில் 19-வது பத்தியில் 'சட்ட மன்றத் தலைவர்' என்றால் "ஸ்பீக்கரை"யும், 'சட்டப் பேராயத் தலைவர்' என்றால், "சேர்மன், லெஜிஸ்லேடிவ் கவுன்சில்" என்பவரையும் குறிக்கும் என்பதாகக் கையாண்டிருக்கிறார்கள்.

Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR: புத்தகத்தில் போட் டால் மட்டும் போதாது; நான்கு பேர்களுக்குத் தெரியும்படி யாகவும் சொற்கள் இருக்க வேண்டும்.

* Sri A. GAJAPATHY NAYAGAR: 'சட்டப் பேராய உதவித் தலைவர்' என்பது நல்ல சொல் என்பதை நான் மீண்டும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்பொழுது நமது தமிழகத்திலேயே 1960-61-ம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையானது முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் இறுதி ஆண்டு வருவதால், அதற்கு ஒரு முக்கியத்துவம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஏனெனில், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைத் துவக்கும்போது இரண்டு குறிக்கோள்கள் வந்தன. அதாவது, பத்து ஆண்டுகளில் நமது உணவு உற்பத்தியை இரட்டிப்பாக்க வேண்டும் என்பது முதலாவது, ஒரு ஆளின் சராசரி வருமானம் இரட்டிப்பாக்கப்பட வேண்டும் என்பது இரண்டாவது. இந்த இரண்டு கொள்கைகளைக் கொண்டு வந்தோம். அதையொட்டிக் காரியங்கள் நடக் கின்றனவா என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். முதலில் பார்க்கும்போது, நமக்கு வேண்டியது உணவு. விவசாயம் செய்ய முற்படும்போது, நமது நாட்டில் 15 கோடி ஏக்கரா நிலம்தான் விளைச்சலுக்குத் தக்கபடி இருக்கிறது. எழுபத்தி ஐந்து சத

விகித மக்கள் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருந்தும், நமக்குப் போதுமான அளவு உணவு உற்பத்தி செய்யவில்லையென்றால், அது எவ்வளவு குறை என்று நமக்குத் தெரிகிறது. பதினைந்து கோடி ஏக்கரா நிலம் பயிராவதற்குத் தகுதியாக இருக்கிறதென்றால், அதில் மூன்றிலொரு பாக நிலம்தான் நீர்ப்பாசன வசதியைக் கொண்டிருக்கிறது. அதாவது, ஐந்து கோடி ஏக்கரா நிலத்திற்குத்தான் நீர்ப்பாசன வசதி உள்ளது. நீர்ப்பாசன வசதி இருக்கிறது என்று சொல்லும்போது, பெரிய நீர்ப்பாசனங்களால் பயன்படும் நிலங்கள் இரண்டு கோடி ஏக்கராதான். மற்ற இரண்டு கோடிக்குமேல் இருக்கும் நிலங்கள் சிறு நீர்ப்பாசனங்களால் பயன் பெறுகின்றன. பாக்கியிருப்பவை கிணறுகள், குளங்கள் இவைகளினால் பயன்பெறுகின்றன. ஆகையால், நாம் இப்பொழுது கவனிக்க வேண்டியது என்னவென்றால், சிறிய நீர்ப்பாசன வசதிகளை நாம் அதிகப்படுத்தவேண்டும். (ஸ்ரீ கே. பாலசுப்ரமண்ய அய்யர் அவர்களின் குறுக்கீடு) குறுக்கிட வேண்டாம். ஏதாவது குற்றம் இருந்தால், நான் பேசிய பிறகு தெரிவிக்கலாம், பேசும்போது குறுக்கிடவேண்டாமென்று நான் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அவருக்குத் தமிழ் தெரியாவிட்டால், சீக்கிரமாகத் தமிழ் கற்றுக்கொண்டு வருவார் என்று நினைக்கிறேன். தமிழ் கற்றுக்கொண்டு வந்தால்தான் சபைக்கு வர முடியும் என்று அவருக்குத் தெரிவிக்கிறேன்.

ஆகையால், இப்பொழுது நாம் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டுமென்றால், சிறு நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை நாம் சரியாக நிறைவேற்ற வேண்டும். நம் திட்டத்திலே என்ன போட்டிருக்கிறார்கள் என்றால், சிறு நீர்ப்பாசனத்திற்காக 173 லட்ச ரூபாய் தான் செலவு செய்வதாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது மிகவும் குறைவான தொகையாகும். மேலும், தென்னாற்காடு மாவட்டத்திலே குழாய்க் கிணறுகள் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று 75 லட்ச ரூபாய்க்குத் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். ஐந்நூறு குழாய்க் கிணறுகளாவது ஏற்படுத்த வேண்டும். இதை நம்முடைய இராச்சிய சர்க்கார் முன்னதாகச் செய்திருந்தது. ஒரு சிறு உதாரணம் சொல்ல விரும்புகின்றேன். மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னே, வடலூருக்குப் பக்கத்திலுள்ள, வள்ளலார் மறைந்த மேட்டுக்குப்பத்தில் ஒரு குழாய்க் கிணறு போட்டார்கள். ஒரு மாதத்திலே மத்திய சர்க்கார் குழாய்க் கிணறு போட்டுவிட்டார்கள். ஆனால், கண்ட நீரை மேலே கொண்டுவருவதற்கு மூன்று ஆண்டுகள் ஆயிற்று. இவ்விதமாக நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் நடக்குமானால், எந்தக் காலத்திலே நாம் முன்னுக்குப் போக முடியும்? தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் கீழ் நீர் வரும் நிலங்களிலே அரசியலார் மிகவும் ஊக்கம் கொண்டு சிறு நீர்ப்பாசனங்களைச் சரியாகச் செய்ய வேண்டும்.

SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER : பாயிண்ட் ஆப் ஆர்டர், ஸார். "Minor irrigation" என்பதற்கு மொழி பெயர்த்துக் கூறும்போது, "சிறு நீர்ப் பாசனம்" என்று கனம் அங்கத்தினர் கூறுவது காதில் விழுந்தாற்போல் இருக்கிறது.

21st March 1960]

* SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : கனம் அங்கத்தினர் ஆசிரியராக இருந்தவர். மாணவர்கள் சிறு நீர் விட்டது ஞாபகத்திற்கு வந்துவிட்டதுபோலும். அதனுல்தான், நான் சிறு நீர்ப் பாசனம் என்னும்போது, சிறு நீராகத் தோற்றுகிறது அவருக்கு. பள்ளிக்கூடத்திலே ஆசிரியராக இருந்தபோது, பிள்ளைகளைச் சிறு நீருக்கு அனுப்பியது ஞாபகத்திற்கு வந்துவிட்டதுபோலும் அவருக்கு. நான் சிறிய நீர் என்று சொல்கிறேன்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : 'சிறிய நீர்' என்றுலும் விளங்கவில்லை.

* SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : நான் சொல்வது, இந்தப் பாசனத் திட்டம் போடும்போது, ஒரு ஏக்கரா நிலத்திற்கு வரி போடும்போது ரூ. 45 வரி போடுகின்றுர்கள். நான் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்வேன். அவ்விதமான பாசனங்களுக்கு மின்சாரம் கொடுத்தால், அந்த வரி 22 ரூபாயில் அடங்கும். இந்த உதவியைச் சர்க்கார் செய்ய வேண்டும். முதலாவது, விவசாயம் நன்றுகச் செய்ய வேண்டுமென்றுல், விவசாயம் செய்யும் மக்களுக்கு நிலங்கள் பிரித்துக்கொடுக்கப்படவேண்டும். அதற்கு ஏற்றபடி நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்ட வேண்டும். நீர் பாய்ச்ச வேண்டும். விதை கொடுக்க வேண்டும். எல்லா வசதிகளும் செய்யவேண்டும். அதோடு மின்சார வசதியும் செய்து கொடுக்கப்படவேண்டும். இவையெல்லாம் முக்கியம். விவசாயம் செய்வதற்கு விவேகம் அவசியம். விவசாயம் செய்பவர்கள் ஏழைகளாக இருக்கிறுர்கள். ஏதோ நிலம் கொடுத்துவிட்டோம் என்ற முறையில் இருந்துவிடக்கூடாது. நிர்வாகமும் திறமையாக இருக்க வேண்டும். திறமையாக இருப்பதோடு, தக்க காலத்தில் உதவி செய்ய வேண்டும். அதோடு அல்லாமல், சட்டசபை மெம்பர்களாக இருப்பவர்களும், மற்ற மக்கள் பிரதிநிதிகளாக இருப்பவர்களும் கூட அடிக்கடி கிராமங்களுக்குப் போய் அரசியலார் செய்யும் செலவுகள் சரியானபடி பயன்படுகின்றனவா என்று கண்காணிக்க வேண்டும். அந்தக் கண்காணிப்பு இல்லாவிட்டால், நமது விவசாயத் துறை அதிகமாக முன்னேறுது என்பதையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

அடுத்தபடியாக, கல்வி நிலையைப்பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தொடக்கக் கல்வி, உயர்தரக் கல்வி, கல்லூரிக் கல்வி என்று இப்படியாக இருக்கும்போது, கல்லூரிக் கல்வியானது தமிழில் வருவதாக ஏற்பாடு செய்திருக்கிறுர்கள். இருக்கட்டும். வரவேண்டிய காலத்தில் வரட்டும். ஆனல், தமிழகத்தில் இரண்டே இரண்டு பல்கலைக்கழகங்கள்தான் இருக்கின்றன. சென்னையில் ஒன்றும், சிதம்பரத்தில் ஒன்றும் இருக்கின்றன. நம் நாட்டுக்குக் குறைந்தது நான்கு பல்கலைக்கழகங்களாவது வேண்டியதாக இருக்கின்றன. மதுரையில் நல்ல நேரத்திலே ஒரு பல்கலைக்கழகம் அமைக்க சர்க்கார் முன்வர வேண்டும். அதோடு அல்லாமல் காரைக்குடியிலும் ஒரு பல்கலைக்கழகம் ஏற்படுத்த

நல்ல வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆகையால், நமது அரசியலார் தமிழகத்தில் குறைந்தது மதுரையில் ஒன்றும், காரைக்குடியில் ஒன்றும் பல்கலைக்கழகங்கள் அமைக்க வேண்டும்.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: கோயம்புத்தூரையும் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: அங்கு வேண்டுமென்று கேட்கின்றவர்கள் கேட்கட்டும். எனக்குத் தெரிந்தவரை கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். சென்னையிலும் சிதம்பரத்திலும் இரண்டு பல்கலைக்கழகங்கள் இருக்கின்றன. அவை நன்றாக நடக்கின்றன. அத்துடன் காரைக்குடியில் ஒன்றும், மதுரையில் ஒன்றும் வேண்டுமென்று நான் கேட்கின்றேன். கோயம்புத்தூரில் ஒன்று வேண்டுமென்றால், அதைக் கேட்க எத்தனையோ பெரியவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கேட்பதற்கு முன்னதாக நான் கேட்பது நன்றாக இருக்காது.

4–50 p.m. கல்வி என்று சொல்லும்போது, கலையும் வளரவேண்டும். கலை வளர்ப்பதிலே நமது அரசாங்கம் திருக்குறள் பாடங்களைக் கட்டாயப் பாடமாக வைக்க வேண்டும். திருக்குறள் படிக்காதவர்களுக்கு அதன் ஒழுங்கு தெரியாது. படித்தவர்களுக்குத் தெரியும். ஆகையினால், இப்பொழுது திருவள்ளுவர் படத்தைப் போஸ்டல் ஸ்டாம்பில் பார்த்தால், அது சரியாகவேயில்லை. அவர் மைலாப்பூரில் கோயில் கொண்டிருக்கிறார். அந்த இடத்தில் அவர்கள் உரு இருக்கிறது. அதை 'இந்து' பத்திரிகையில் அச்சிட்டிருக்கிறார்கள். அது ஒரு நல்ல உருவமாக இருக்கிறது. அதை விட்டுவிட்டு, யாரோ ஒரு வடநாட்டுப் பஞ்சாங்க ஆசாரி போல், உருவம் சமைத்திருக்கிறார்கள். அது முற்றிலும் தென்னாட்டு வழக்கத்திற்கு மாறாக இருக்கிறது. (ஸ்ரீ அண்ணாமலை பிள்ளை: பஞ்சாங்க ஆசாரி என்றால் என்ன?) அதைப் பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். அதைப் பார்த்துத் தமிழ் நாடு பெருமைப்படுவதற்கில்லை. தமிழர்கள் பெருமைப்படும் முறையில் அதைத் திருத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அது கலையுணர்ச்சியைத் தூண்டுவதாக இருக்க வேண்டும். இப்பொழுது இவர்கள் செய்திருப்பதில் ஒரு கலையையும் காணோம். தென்னாட்டில் திருவாலங்காடு என்று ஒரு ஊர் இருக்கிறது. அங்கு கலைச் செல்வம் நிரம்ப இருக்கிறது. அங்கே காரைக்கால் அம்மையார் தலையால் நடந்த கோலம் இருக்கிறது. தெரியாதவர்கள் அங்கு சென்று பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ளலாம். அன்புக்கும், பண்புக்கும், கலைக்கும் சம்பந்தம் இருக்கிறது. அன்பால், பண்பால்தான் கலை வளர முடியும், உயர முடியும்.

இப்பொழுது நான் ஒன்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. எவ்வளவு செலவுக்குக் கொடுத்தாலும், சில துறைகளிலே, பூராவாகச் செலவழிக்கப்படாமல் போய்விடுகிறது. இப்பொழுது குடிதண்ணீர்த் திட்டங்களை எடுத்துக்கொண்டால், அம்மாதிரி இருக்கிறது. அதைப்பற்றி நண்பர் திரு. கோசல்ராம் அவர்கள் பேசினார்கள். ஏழை மக்களுக்கு அரசியலார் கடன் கொடுக்கிறார்கள். எவ்வளவு தொகை கிடைக்கிறதோ, அதை ஊக்கத்தோடு

21st March 1960] [Sri A. Gajapathy Nayagar]

செலவு செய்தால், நல்ல பணியாற்ற முடியும். அப்படியில்லாமல், பராமுகமாக இருந்தால், மக்களுக்குக் குடிதண்ணீர் வசதி குறைவ தோடு அல்லாமல், தொகையிலும் மிச்சமாகிவிடுகிறது. அப்படி யில்லாமல், தொகை பூராவையும் செலவழித்துத் திருப்பிக் கொடுக் காமல் இருக்கும் நிலைமையை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

(Mr. Chairman in the Chair.)

இப்பொழுது நம் பட்டணத்திலே ஓடும் பஸ் போக்குவரத்தைப் பற்றி நமக்கு நன்ருகத் தெரியும். அங்கே நடக்கும் அநியாயம் ஏட்டில் அடங்காது. மூன்று மாத காலமாக பஸ்ஸில்தான் நான் ஏறி வருகிறேன். (ஸ்ரீ அண்ணமலை பிள்ளை : உங்கள் மோட்டார் எங்கே?) பஸ்ஸில்தான் வருகிறேன். ஒரு பஸ் ஸ்டாப்பில் நின்று கொண்டிருந்தால், அங்கே பஸ்லே நிற்பதில்லை. ஐம்பது அடி தூரம் சென்று அங்கே பிரயாணிகளை இறக்கிவிட்டுச் சென்றுவிடு கிறது. பஸ் ஸ்டாப்பில் காத்திருப்பவர்களை ஏற்றிச் செல்வதில்லை. இந்த அக்கிரமத்தை என்னவென்று செல்வது? பஸ் ஸ்டாண்டில் பஸ்கள் புறப்படும் வரை, எது புறப்படும், எப்போ புறப்படும் என்றெல்லாம் டிரைவரோ, கண்டக்டரோ சொல்ல மாட்டார்கள். அவர்கள் தங்களுக்குத் தெரியாது என்பார்கள். போகும்போதும், ஒரே வேகமாக பஸ்ஸை அடித்துக்கொண்டு போய்விடுகிருர்கள். நிறுத்தச் சொன்னலும், 'நிறுத்த மாட்டேன்' என்கிருர்கள். அடுத்த வண்டி வருகிறது பின்னல் என்கிருர்கள். ஆகவே, பல சந்தர்ப்பங்களிலே, கெல்லீஸிலிருந்து வீட்டுக்கு நடந்துதான் போக வேண்டியிருக்கிறது. எனக்குக் காலும் இருந்து காலில் பலமும் இருக்கிறது. மற்றவர்கள் அப்படியில்லையே. ஆகவே, இந்த பஸ் விஷயத்தில் அரசியலார் அதிகக் கவனம் செலுத்த வேண்டியது அவசியம். பஸ் ஸ்டாப்பிலும் க்யூ ஸிஸ்டமே கிடை யாது. பஸ்களும், ஒரு பர்லாங் போய் நின்றுவிடுகிறது. ஏன் என்று கேட்பவர் கிடையாது. காலையில் 8-30 மணிக்குள் பஸ் போகும் வேகம் சொல்லி முடியாது. இப்பொழுது கெல்லீசி லிருந்து ஐனவரத்திற்கு பஸ் ஓட்டுகிருர்கள். முன்னல், அதிக நடைகள் அடித்தார்கள். இப்பொழுது சர்க்கார் பஸ் எத்தனை நடை போகிறது? ஒரு சமயம் வண்டிகளே இருக்காது. ஒரு சமயம் இரண்டு வண்டிகள், மூன்று வண்டிகள் சேர்ந்தாற்போல் பறக்கும். பஸ் ஸ்டாண்டில் ஆட்கள் நின்றுகொண்டே இருப் பார்கள். இந்த அக்கிரமத்தைச் சொல்லி முடியாது. இந்த அக்கிரமத்தை அரசியலார் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கக்கூடாது, சரி செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

MR. CHAIRMAN: The hon. Member's time is up.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: நாங்களும் 'இல்லி ஸிட் ட்ரிப்'கள் ஓட்டலாமா?

* SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: சென்னையிலே இருக்கும் பஸ் டிரான்ஸ்போர்ட் சர்விசைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன்.

[21st March 1960

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : கனம் அங்கத்தினர் சொல்லும் ரூட்டிலே அவர்கள் அதிகமாக 'இல்லிசிட் ட்ரிப்' கள் ஓட்டியதாகத் தகவல் இருக்கிறது. சர்க்காரும் அப்படி ஓட்ட வேண்டுமா என்று கேட்கிறேன்.

* SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : இப்பொழுது ஒரு மாத மாக அதை நடத்துகிறார்கள். அதைச் சரியாக நடத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டேன். இதற்கு முன் 10 நடை போகும் போது, 15 நடை போகக் கூடாதா, அதை அரசியலார் கவனிக்க வேண்டாமா என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதைச் சரியாகக் கவனித்து ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, this budget that has been presented is a very big document, and I do not think anybody can do full justice at least to the reading and understanding of it, and then trying to make criticisms. But still all of us are bound to do it. It is a developing economy, they say. Therefore, what we find here is that the figures are so fluctuating that we cannot treat any conclusions as final nor can we make any constructive proposals except in the matter of increasing the deficit or increasing the amount of money that has been expended on any particular thing. You will find that in 1958–59, the original estimate was a revenue surplus of Rs. 15 lakhs and the revised estimate was a revenue surplus of Rs. 265 lakhs. The actual surplus was only Rs. 160 lakhs. In the budget estimate for 1959–60, the surplus was Rs. 139 lakhs. But the revised estimate is Rs. 58 lakhs. Now in 1960-61, it is said, there will be a deficit of Rs. 34 lakhs. They add, at the same time, that if payment to non-gazetted officers and the amounts that have to be provided for the panchayat union councils are to be taken into consideration, the deficit will be much more. Therefore, we do not know what will be the actual deficit. There may even be a surplus on account of the fact that there are very many savings in the 1959-60 budget. When we go into the Public Accounts Committee proceedings, we will find that there are many savings, especially in the Harijan Welfare Department. I should like to mention two or three instances where two or three lakhs of rupees have been returned without being expended. Therefore, there may be savings and what is now a deficit budget may become a surplus budget, even after all the payments have been effected. The whole thing is a fluctuating one and it is not possible for us to say anything definitely on the budget figures as such. Further, the Budget is specially subject to the Planning
5 p.m. Commission's various proposals that are decided by them. They are not at all subject to our criticisms or even to the Government's criticism. In fact, the Government have to obey the Planning Commission. From the newspaper reports I find that the Agriculture Minister at the Centre wants a thousand crores of rupees for his schemes but that the Planning Commission are not prepared to give more than Rs. 600 crores. They may change afterwards;

21st March 1960] [Sri K. Balasubramnya Ayyar]

I do not know. In that way even the Government are bound by the Planning Commission's Reports and various indications that they make of the resources available and the expenditure we can undertake. Over all this, there is the China situation. If the military expenditure should demand more, a thing about which we cannot say anything now, then the whole Plan may be affected and the resources available to us may be affected. What I am stating is, all our proposals are tentative. They say that in a developing economy it wil be like that. Therefore, we have to take it. We have to confine ourselves to practical things and deal with them as far as it is possible for us to deal with them. This is the first general statement I would like to make. But if there were separate Budgets for the various schemes under Capital Outlay, even though we may not vote on the grants for them, we can make some general observation on each of them. I submit, in this connection, to you, Sir, for your consideration and for the consideration of the Rules Committee that has been appointed that the few minutes that we are given to participate in this discussion are not at all sufficient, in spite of your being liberal to us, to discuss the various proposals at great length or even at some length. Within the allotted time it is not possible to develop any particular point that one may like to make. This is so even for a Member who wants to be brief and to the point. There may be people who may not speak to the point (Laughter). That difficulty is there. I am only stating the difficulties we experieince in this discussion. There fore, if the Revenue account is separated from the Capital account and the proposals regarding them are discussed separately, it would be more helpful.

Again, Sir, there is no need to impose any limits on the amounts to be spent during the specified year, that is, the Budget year. We can allow the unspent amount to be carried forward to the next financial year because it is all expenditure on the Five-Year Plans and the Planning Commission is controlling the whole thing.

Apart from these points relating to the Budget, I want to refer to two other general points. One is, there has been a proposal made that the Secretariat of this Council and the Secretariat of the Assembly may be kept separate. The Secretariat of the Council will be under your control, Sir, and the Secretariat of the Assembly will be under the control of the Hon. Speaker. It is a very good thing. It conduces to the dignity of both the Houses. There is no question of any financial commitment, additional expenditure on account of this separation. I think the sooner it is done, the better it will be for the actual conduct of the working of the Council. Sir, in this connection, I may also state, though it may be a little out of place, that our Council Secretary is quite a competent person and he can ably work under you and you may have a separate Secretariat under your control. I am bound to state it as I have known it. I leave the matter at that.

[Sri K. Balasubramnya Ayyar] [21st March 1960

Then, the other matter is about our sitting place here. Even the Deputy Chairman is not given a separate place. He is put in a corner and along with us and we are all huddled together. Then, we do not want to be very near the Hon. Ministers. We are so near that we cannot afford to talk about them, even whisper about them, for that would be heart by them. (Interruption.) I am not criticising them often. But still we are under trepidation and we cannot talk to our Party Members. All these things should be avoided. There must be some distance between us, the Opposition Members and the Treasury Bench. I am told by those who have seen the House of Commons that the distance . . . (An hon. Member : So that you could place your legs up and sit.) It is not that way. I do not want to do that. I want to be respectful to the Hon. Ministers. But sufficient space should be there between us, in between the Treasury and the Opposition Benches.

Mr. CHAIRMAN : Yes, in the House of Commons it is two swords' length so that they cannot fight with each other.

* Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR : It cannot be so near to each other as it is here. This is a place of free criticism. We may want to indicate our line of criticism to our Party Members. (An hon. Member : It might be overheard.) Yes, that is the difficulty. The Hon. the Finance Minister said the other day that there was some objection from the Military authorities. I hope and trust that the matter will be decided before many of us leave the Council and that we will be able to sit in the other Council (the new building) for some time at least and be happy about it. This is an appeal I make to the Hon. the Leader of the House and the Hon. the Finance Minister.

Sir, this Budget has been prepared by the Hon. the Finance Minister who, I say, is an intelligent and powerful personality. He has been presenting the Budget for the past eight years and he has, therefore, a grip on the whole situation and I hope and trust he would exhibit his full power in the matter of framing the Budget proposals.

Sir, with the Medical and the Public Health Departments there seems to be something wrong. Unfortunately, I have come to this conclusion after looking into the various proposals made under those departments. A question was asked by the hon. Member Sri Raza Khan why as many as 95 doctors who had put in a service ranging from three to twelve years had to resign during the period 1957 to 1959. In answer, various reasons were given by the Hon. the Minister for Public Health and one reason was that some of them wanted to take up other jobs. This and the other reasons given reflect no credit on the department. If people go to other jobs, then it means that this Government are not paying them sufficiently. Public health is an important and serious matter. Article 47 of our Constitution says that we should attach great importance to nutrition and publi health. It is even more

21st March 1960] [Sri K. Balasubramnya Ayyar]

important than education. We can pull on without education but we cannot pull on without proper health. Therefore it is a very important thing. It is from that aspect that I have studied this particular matter. And what is the amount they have provided under these heads? Last year it was Rs. 7 crores and this year it is only Rs. 6½ crores, for Public Health. Why has the allotment been reduced? Is it because the Hon. the Minister for Public Health thinks that there are no schemes to be included? Look at the General Hospital. The bed-strength has been increased to 1,339 but we find 5,000 people are waiting. There is very great rush. I feel a high powered committee or commission of doctors ought to be established to go into the whole thing. That is my appeal. So far as the rural dispensaries, that is, the primary health centres are concerned, the Hon. Minister himself in his speech last year during the discussion on the Budget for 1959–60 admitted that on account of paucity of doctors and the unwillingness of doctors to go there, many centres had not been manned with doctors. That is the situation in which we are. In every village there ought to be a health centre with a doctor and not one for every block. The population of the block is 60,000 to over a lakh and one doctor will not do to attend to all those people. Therefore, in every village there should be a hospital with a doctor. I know the strength of the medical colleges has been increased. The present target is 420. That won't do. The Government allow all these trained doctors to go away. Again, there was a symposium held by the Director of Public Health and in that symposium the Hon. Minister said that the doctors were unwilling to go and live in the villages for want of facilities. Their children could not be educted there and therefore, they are not willing to go to the villages. But nothing has been done to encourage them to go to the villages. The Hon. Miniser was simply happy over the suggestion made by the hon. Member Sri Raza Khan. He was saying, 'What are we to do?' But what I say is we are dealing with the health of the people. We have got to get the requisite number of doctors somehow. More doctors have to be appointed. Last year there was mention of an extra allowance of Rs. 100. It was mentioned in the Budget speech of the Hon. Minister when the Budget for 1959–60 was presented. This year also he has mentioned the same thing. How many doctors availed themselves of the concession? How many came forward to go to the rural areas? No report on that is given. The same thing is merely repeated. How many doctors took advantage of the Rs. 100 concession offered? How many of them have gone to man the rural dispensaries? How many rural dispensaries are still without doctors? These are some of the things on which information is lacking and not furnished by the repartment, which ought to have furnished the hon. Members of the Legislature with such information. 5–10 p.m.

All the systems of medicine existing in our country have to be encouraged so that we may tackle the health problem of the country. It is not a question of conflict between different systems

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [21st March 1960

of medicine. Alleviation of human suffering should be our aim. There are various systems of medicine in vogue in the country. There is one system which utilises all the medicinal herbs which are in plenty in our State. What is it that this Government have done to encourage all those systems? Nothing. There was a committee which visited Madras recently. I had a talk with that Committee. I learnt from that Committee that the Madras State was the only State which had not taken advantage of the grants that the Centre was giving for the promotion of different indigenous systems of medicine. In 1924 the College of Indigenous Medicine was established. What progress has been made since then? Nothing. There are more strikes in the college. It is said that the College is a College of Integrated Medicine. But none of the systems is being taught properly there. Doctors are not satisfied. Students are dissatisfied. The whole population is dissatisfied. It is in that way that the institution is being run. We can't call it the College of Integrated Medicine but only the College of Disintegrated Medicine. It has come to that state. No energetic steps are being taken by Government to develop our ancient systems of medicine. The hon. Member Sri Gajapathy Nayagar always talks of ' Siddha " system of medicine. But does anybody care for it? Therefore it is I am stating that so far as the Medical Department is concerned, there has been a certain amount of partial failure of administration. That is a serious matter. It involves public health. We want more doctors. I am not a medical man. The hon. the Leader of the Opposition who is more competent than myself can talk better on that subject. Mr. Chairman, you yourself are a medical man. You know the urgency of the problem. But I am talking as a layman, a patient who is in need of doctors. For the maintenance of better public health in the State, we want more doctors. There is no use of simply repeating what has been said before, namely, that an extra allowance of Rs. 100 would be given. How many doctors have taken advantage of it? Why did so many doctors resign? All these facts should be carefully looked into and I appeal to Government to try to do something immediately to remedy the present situation.

Next I come to agriculture. I admit it is the most important problem. Twelve lakhs and seventy-five thousand tons was the target fixed for agricultural production. According to the statistics furnished to us, we have reached a production figure of only 9 lakh tons. I don't believe these agricultural statistics at all, because we gather it from Karnams of the village who gather the information available to them. Nobody checks them. Though it is said we have attained the figure of 9 lakh tons out of the target of 12,75,000 tons, actually it may be only 8 lakhs of tons. The Hon. Minister himself says that we have attained only 9 lakh tons out of our target of 12·75 lakhs. The reason is that there has not been sufficient production in our country. The thing is reflected in price increases also. Not merely in the case of foodgrains, but the price of every article has increased. Kerosene is no exception. The

21st March 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

Government of India, all the same, go on increasing indirect taxes on all essential commodities. That is one thing. There is cry of wage increase. There is the increase in price level. A sort of vicious circle is going on. That is fully admitted by the Hon. Minister who has said in his Budget speech, "We must take heed of the inherent contradiction between planned development and uncontrolled prices". Of course, in a developing economy there may be a tendency for prices to increase. But they cannot be allowed to increase to abnormal heights. The only solution to it is rise in production. That is why in the Economic Survey of 1958–59 the Government of India have stated that the only way to check rise in prices is to increase production. It is very easily said. It is the cultivator that has to do the job, that has to produce more. No amount of paper transaction, saying that we have allotted Rs. 6 to 19 crores for this or that branch of agriculture, would do. It is said by the Hon. Minister that our agriculturist can do as well as any other agriculturist in any other country. I am happy about it. The agriculturist should be there. He must produce more. But he must have the necessary incentive. Is he having such incentive now? What is his state now? He is frustrated with all measures like Land Ceilings and so on. If he owns some little land, he is perfectly sure that he will be deprived of it soon and even compensation he is not sure to get in an adequate measure. Such is the uncertainty. So much so the High Court in one of its judgments has said that if a person, in anticipation of a legislation, sells the land at a profit as guardian of the minor, he is right. The agriculturist is in that particular situation now. He must be given the necessary incentive to produce more and to take to intensive cultivation. It is said, "Look at countries like Japan and U.S.A.". I am referring to those two countries because they are mentioned in the Budget speech. There are yield is more. The only thing that we have to do in our State is to take to intensive cultivation to step up production. Instead of keeping the agriculturist frustrated, let us give him the necessary inducement. At present, most of the crops are affected with pests and diseases. We must have a system of crop insurance. That is very important. If the crop insurance is there, co-operative societies can freely lend money to the agriculturist and he can repay it in two or three years. The co-operative societies need not be afraid of crop pests if there is crop insurance. But no attempt has been made by Government towards crop insurance. So far as the agriculturist is concerned, the policy of the Government is, as the Hon. Minister stated in the Legislative Assembly recently, to strike a balance between the socialist pattern in America and the pattern of society as it exists in Russia. He said that our country's pattern should be in the "middle" of the two. That is my own commentary of the Hon. Minister's speech. I do not want that midle way. We would much largely follow the example of America and not Russia. Taking the fundamental rights enshrined in our Constitution, many of the provisions there have been borrowed from the American Constitution. That is what we have done. It is better that we follow the policies of America

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [21st March 1960

5-20 p.m. Controlled or uncontrolled economy—what to choose between the two is not the question. The world is changing fast. Old economic doctrines do not hold good at the present day. Capitalist policy is gone. Marxist philosophy is also gone. Everything is controlled by machine now. There is no question of capitalist riding rough-shod over labour. If the man is not there, the machine does the job. It has been said recently that the Iron & Steel Co. lost about Rs. 3½ crores on account of strike of labourers. But you can't dispense with labour all the same. In our country now, the problem of increasing wages and also the employer getting some profit has to be settled. It has to be seriously discussed in the National Development Council. We must come to some understanding on this matter. Otherwise, there is no use of talking of big industries like the iron and steel industry. All these big industries will otherwise fall to the ground if there is one strike in one place. So, we must find a solution to the problem of increase in wages and the employer also being enabled to get some profit. So far as the beedi industry is concerned, on account of the Act that has been passed, it seems, the industry has been seriously affected. Therefore, I mentioned it to the Hon. Minister also that we must revise our policy as regards that.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It has not yet been brought into force.

* SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I am very glad about it.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Then, how can it be affected?

* SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : That, many people connected with the industry will tell you. I am not talking in an irresponsible manner. Many people are afraid of this particular Act. They have to make many changes in their industry. Let it not be thought that only when an Act comes into force, the industry will be seriously affected. The moment an Act is passed or mention is made of it, the industry may be affected. That point also has to be taken into consideration.

As regards the privae sector, I am happy that some mention is made of the activities in the private sector in the Budget speech. That was why some Member said that it was the Swatantra Party Budget. I was very curious to read it in the newspapers. I read a speech of the Prime Minister. He has stated that the private sector in India is confined really to a small area. But the private sector is bound to have its own field if one considers the medium-size industries which may be developed. The whole of India is open to the private sector I do not understand what he means by this statement. So far as the private sector is concerned, even now out of Rs. 7,000 crores, Rs. 5,000 crores are taken by the public sector and Rs. 1,000 crores and odd are taken by the private sector. That is a thing which we should take into consideration.

21st March 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

The private entrepreneur is a man with capacity to do things. He must be entrusted with the industries, even heavy industries. I am glad that in our State we have got a French firm. an Italian firm and also our own firms. Our own people have been entrusted with these works. Therefore, I am very happy about that particular matter which is mentioned in the Budget speech.

One other matter that I want to refer to is the floating of loans to the tune of Rs. 10 crores. Up till now our total debt position is Rs. 138 crores, including the loans from the Government of India. (Sri Mohamed Raza Khan : Interest alone comes to Rs. 6¼ crores.) Moreover, the division of assets and liabilities as among the three States has not been finally settled. It is to be done on a population basis. Therefore, the total debt may increase; there is that possibility. Annually, nearly Rs. 3½ crores we have to pay. Therefore, they have put it at Rs. 10 crores for the purpose of floating of loans. If we go on floating loans, where will we be? That is a serious matter to be considered. Of course, I know the moment a loan is floated, it will be taken advantage of by our people. All our people are straying away from agriculture. They have got money and they can invest it in these loans. Therefore, the loans will be subscribed fully, no doubt. Banks also may subscribe to i. But to go on floating loans is not a good policy.

So far as education is concerned, we are trying to make elementary education compulsory. Secondary education has also got to be strengthened very much. In our country, with all my experience I can say that to-day a School Final or S.S.L.C. holder is of no use. Except Graduates, all other people have not got sufficient knowledge of English. That is why many of our administrative problems are not handled properly. That is the difficulty in our country. That is an honest confession of truth I have to make. Unless secondary education is completely strengthened and our colleges are also strengthened by giving matching grants freely, we cannot hope to get suitable personnel for executing the development schemes like the Community Development Projects. Especially in this technical age, when everything is concerned with science, statistics and figures, Graduates are required. What can an S.S.L.C. do with regard to these things? What is the type of education that we are giving now? It does not develop character at all. It helps them to see some obscene pictures and cinemas. These are the benefits that they derive from education now. This system of education does not develop culture. There should be a development of character in our people. Education means development of character and inducement to work hard. In Japan in the agricultural sector, they produce about 1,700 lb. on an acre of land. They put in hard labour, but here we do not do that. Of course, here our people want more wages but reduction in workload. Nobody talks of increase in workload. That is the way in which the whole thing is proceeding.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [21st March 1960

Lastly, I come to the vexed question of medium of instruction. I must say and I am bound to say something about it, whether it is pleasant or unpleasant. So far as the medium of instruction is concerned, it is the teacher that has to finally make up his mind. There is no use of our giving directions from here. Even a Minister from his high position can only say what he wants and what the country wants. But it is the teacher that must finally decide the point. If he is not able to express himself satisfactorily to the students and if the students are not able to grasp what is taught in English, then we have to decide that the medium of instruction should be Tamil. But it is for him to say what should be done. He may feel that English should be strengthened in colleges. There, there is not only the problem of Lecturers. It is the additional study that the student has to make that has to be taken into consideration. The text-books have also to be written properly. If it is written in the text-books, "பேரவை" "உப தலைவர்" then, the teacher or the student may not understand Our Minister for Agriculture the other day was complaining about the Collector being called "தண்டல் நாயகம்". "தண்டல்" has got a peculiar significance in our country. It may mean collecting money and it may also mean taking bribes. தண்டல் நாயகம் is a very bad word. The Hon. Minister was objecting to the use of that word. Therefore, there is this practical difficulty. There is no question of emotion in this matter. I am as much for Tamil as anybody else. I am more passionately drawn to Tamil, as you might have heard the other day in the Senate. Therefore, there is no question of want of love for Tamil in me. Tamil is a great language. I am perfectly satisfied about it. But the difficulty is about the teacher knowing it. The present teacher does not know much about it. About the abstract question of Tamil being the medium, I am naturally one with anybody. But if it is a quesion of taking note of the various factors, then it is the teacher that must decide the matter. We cannot supplant the teachers. The old teachers cannot be taken away and new Tamil teachers put. One may be a very experienced teacher and one may go on teaching in English. What can we do with such a Professor? Therefore, such difficult problems arise. One thing the Minister says which I must accept. So long as the medium of instruction in the secondary stage is Tamil, if suddenly the medium of instruction is English, the student finds difficulty. That is correct to some extent. But the study of English has to be strengthened by starting teaching of English from the fourth standard itself. In our days we had English from the infant class. (Sri Mohamed Raza Khan : The medium of instruction was entirely English.) Even now the medium of instruction is allowed to be English in High Schools also. But I am not stating that we must revert to the old position. What we must do is this. We must strengthen teaching of English, as is suggested in the Secondary Education Commission Report. So far as Tamil being the medium of instruction is concerned, the unfortunate difficulty is that various trends are there. Even the motor driver uses freely English words. He is able to say 'Shock absorber'. Instead of him, if

21st March 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

I go to any other man, my car may be left without being repaired. The motor driver alone knows the proper word for that. So, the question must be looked at from the practical point of view. I am in favour of Tamil, but we must proceed slowly in the matter. There is no use of having a pilot scheme for one year. The products must be there. They must undergo the training for three years. Afterwards, we must find the results. Colleges also have to be given freely matching grants so that even though there may be less number of students, the college may still work.

As regards the National Extension Service Schemes, I have got to say one thing. Our respected colleague Sri O. P. Ramaswami Reddiar said that there was a huge wastage of funds. He knows more about it. I do not know much about it. But three hon. Members have been appointed from the Assembly to go into the question. Not even one Member from this House has been included in that committee. I do not want myself to be appointed, but somebody else might have been appointed. Either the hon. Member Sri Sambandhan or Sri V. V. Ramaswami might have been appointed. Let anybody be appointed. If somebody is there, he can know about it. Therefore, we can then talk with responsibility. I find, as the hon. Member Sri O. P. Ramaswami Reddiar said, in this Budget a sum of Rs. 26 lakhs has to be provided merely for the personnel, for the appointment of additional personnel. So many jeeps are running and so many officers are there. The hon. Member Sri O. P. Ramaswami Reddiar, therefore, expressed his views on the matter. I am drawing the attention of the Government to the views of such an experienced person as the hon. Member who does not want to find fault with his own Party but says things for the purpose of improvement.

I have got to refer to variols other matters. But I have taken a fairly long time. Therefore. I shall not refer to them now. But I would appeal to the Government to take all such measures without talking of ideologies, as would ensure the welfare of the individual who is the unit in the State, not the welfare of particular classes, particular sections, but the welfare of each individual. Then only people will be happy. With all these plans and with all this expenditure, we see heart-burning and frustration and our whole life is miserable. There is no use of these prosperity Budgets. As they used to say in the old days, these are all mere prosperity Budgets without any prosperity. Prosperity will be there only with less control over the liberty of the individual. Lord Chatham, the Elder Pitt once said in a great oration. ' Every man's house in England is his castle. The storm may enter, the rain may enter, the wind may shake the ruined tenement but the King of England shall not enter ". Here the Accommodation Officer may remove the owner from his house. 5-30 p.m.

* **Sri B. K. NALLASWAMI** : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தத் திட்டம் பல அம்சங்களில்

[Sri B. K. Nallaswami] [21st March 1960

சென்ற வருஷத் திட்டத்தைக் காட்டிலும் முற்போக்கான திட்டம் என்று நான் கூற விரும்புகிறேன். இந்தத் திட்டத்திலே முக்கிய மாக உணவுப் பற்றுக்குறையைப் போக்குவதற்காக, விவசாயத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்காகப் பகீரதப் பிரயத்தனம் எடுத்துக் கொண்டு திட்டத்தைத் தயாரித்திருக்கிறார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். குறிப்பாக, நான் ஒரு சில வார்த்தைகள் விவசாயத்தைப்பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்போது ரசாயன உரத்திற்கு ஒரு பெரிய மவுஸ்—ஹிந்துஸ்தானி வார்த்தை தான், இதற்குச் சரியான தமிழ் வார்த்தை என்ன என்று தெரிய வில்லை—(ஸ்ரீ என். அண்ணாமலை பிள்ளை : கிராக்கி)—கிராக்கி ஏற் பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலை நீடித்துப் போனால், இன்னும் ஐந்து அல்லது பத்து ஆண்டுகளில் நிலத்தின் வளம் குறைந்து கடை சியில் உணவுப் பொருள்களின் உற்பத்தி திடீரென்று எதிர்பாராத அளவு குறைந்து போகக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுமென்று பல ஆண்டுகளாக விவசாயம் செய்ததிலிருந்து நான் உணருகிறேன். செயற்கை உரத்தை அதிகமாகப் பயன்படுத்துவதில் அளவு கடந்த உற்சாகம் காட்டிக்கொண்டு இயற்கை உர உற்பத்தியில் கவனத்தைக் குறைத்துக்கொண்டு போனால், நீண்ட காலத்தில் ரொம்ப வருந்தவேண்டி வரும் என்று நான் எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகிறேன். கிராமங்களில் இன்னும் கூட கால்நடைகளின் கழிவுப் பொருள்களை ஒழுங்கான முறையில் எருவாக உபயோகப் படுத்தும் மனப்பான்மை வரவில்லை. இதற்கு—கால்நடைக் கழிவு உரத்திற்கு—கால்நடைகளின் வளர்ச்சி அவசியம் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. இன்றைய தினம் நமது கிராமங்களில், பெரும் பாலான கிராமங்களில் மேய்ச்சல் பூமி சரியான அளவில் கிடை யாது. அப்படி இருக்கும்போது, கால்நடை வளர்ச்சி எப்படி ஏற்படுமென்று எதிர்பார்க்க முடியும்? இயற்கை உரம் கிடைப்பது அதனால்தான் கஷ்டமாக இருக்கிறது. வரப்போகிற நிலச் சீர் திருத்தத்தில் ஏதாவது நாம் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் கால்நடை மேய்ச்சலுக்குப் பூமியை ஒதுக்கி வைத்து மற்றத் திட்டங்களைப் போடுவது என்ற முறையில் திட்டம் வகுப்பது ரொம்பவும் அவசியமாக இருக்கிறது என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, என்னை இந்த பட்ஜெட்டிலே ரொம்பவும் திடுக்கிட வைப்பது இந்த ஆண்டு 190 விதைப் பண்ணைகளை அதிகப் படுத்துவது என்பதுதான். எனக்கு அது வாஸ்தவத்தில் ஆத்தி ரத்தைக் கூட மூட்டியிருக்கிறது. இப்போது இருக்கக்கூடிய விதைப் பண்ணைகளே சரியாக நடக்கவில்லை. நான் இருக்கு மிடத்திலிருந்து ஒரு மைல் தூரத்தில் பவானியில் ஒரு விதைப் பண்ணை இருக்கிறது. சாதாரண ஒரு விவசாயி ஒரு ஏக்கருக்கு 28 மூட்டைகள், 30 மூட்டைகள் நெல் எடுக்கிறான் என்றால், இந்த விதைப் பண்ணையில் 12 மூட்டைகள் நெல் கூட எடுக்க முடியாமல் இருக்கிறது என்றால், சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் கிராமத்தில் பிரசாரம் செய்யும்போது, கிராம விவசாயிகள் சிரிக்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். நம் விதைப் பண்ணைகள் விவசாயத்தில் 'மெடல்' வாங்கக் கூடியவர்கள் உற்பத்தி செய்வதை விட அதிக

21st March 1960] [Sri B. K. Nallaswami]

மாக உற்பத்தி செய்து மக்களுக்கு வழி காட்டியாக இருக்க வேண்டுமா அல்லது குறைந்த அளவு உற்பத்தி செய்துவிட்டு அதை மாதிரியாகச் சொல்ல முடியுமா? இந்த வரவு-செலவுத் திட்டப் பிரசங்கத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பது, நிரந்தர சிப்பந்திகளை நியமித்தால் எல்லாம் ஒழுங்காகிவிடும் என்பது. எங்களுடைய விதைப் பண்ணைக்கு ஒரு அட்வைஸரி கமிட்டி போட்டிருக்கிறார்கள். அதிலே போட்டிருக்கக்கூடிய மெம்பர்கள் அதிகாரிகளுக்கு ஜீப் இரவல் கொடுக்கக்கூடியவர்கள், வண்டி இரவல் கொடுக்கக் கூடியவர்கள்; இந்த மாதிரியானவர்களைப் போட்டு கமிட்டி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அட்வைஸரி கமிட்டிக் கூட்டத்தைக் கூட்டினால் யாரும் வருவதில்லை. அதைப் பார்த்துத்தான் நான் அந்தக் கமிட்டியில் இருக்க சம்மதம் கொடுக்காமல் இருக்கிறேன். கமிட்டிகள் அமைப்பதில் ரொம்ப அதிகாரிகளின் சுயநலம் இருக்கிறது. ஆலோசனை அங்கத்தினர்களில் யாருக்கும் சர்க்கார் விதைப் பண்ணையில் சிரத்தை கிடையாது. சர்க்கார் விதைப் பண்ணை என்றால், ஒரு கேலிக் கூத்தாக ஆகிவிட்டது. இப்போது இருப்பது போதாது என்று இன்னும் 190 விதைப் பண்ணைகளை ஆரம்பிப்பது என்றால் கோடிக்கணக்கான ரூபாய் செலவழியும். இதற்காக நிறையப் பணம் செலவழித்தாக வேண்டும். ஒவ்வொரு பண்ணைக்கும் 100 ஏக்கர் குத்தகைக்கு எடுத்தாக வேண்டும். கோடிக்கணக்கான ரூபாய் விரயமாக ஆய்விடக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் நான் இதைச் சொல்லுகிறேன். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒரு விதைப் பண்ணை இருக்கும்படியாக ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். தனிப்பட்ட விவசாயிகளுக்கு 5–40 p.m. ஊக்கம் கொடுத்து நல்ல பொறுக்கு விதைகளைக் கொடுத்து நல்ல பூமியைத் தேர்ந்தெடுத்து, கடனைக் கொடுத்து நல்ல நிபுணர்களைக் கொண்டு அவர்களுக்கு ஆலோசனை சொல்லி நல்ல முறையில் விதைப் பண்ணைகளை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். சர்க்காரே எல்லா விதைப் பண்ணைகளையும் அமைப்பது என்பது அவ்வளவு சரியல்ல. அது நன்றாக இருக்காது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். தனி நபருக்குக் கொடுத்து நல்ல விதைகளை சப்ளை செய்யச் சொல்லும்படியான ஒரு திட்டத்தை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இப்படி ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் விதைப் பண்ணைகளை அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்பொழுது நாம் கிராமத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லும்போது, கிராம ராஜ்யத்தைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, சர்க்காரே விதைப் பண்ணைகளை நடத்துவது என்பதில் அர்த்தம் இல்லை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆகவே, ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் ஒரு விதைப் பண்ணை இருக்க வேண்டுமென்ற முறையில் திட்டத்தை மாற்றி அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்பொழுது சர்க்காரே 190 விதைப் பண்ணைகள் அமைத்து நடத்துவதற்கு திட்டமிட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இது முன்னேறி வராது. இது சரியல்ல. இதைக் கண்டு நான் மிக மனவருத்தமடைகிறேன்.

[Sri B. K. Nallaswami] [21st March 1960

அடுத்தபடியாக, கிராமத்தில் இருக்கக்கூடிய விவசாயிகளுக்கு, குறிப்பாக குத்தகைக்குப் போடக்கூடியவர்களுக்கு, இன்றைக்குக் கடன் கொடுக்கும் நிலையில் திட்டம் தயாரித்திருக்கிறார்கள். இது ரொம்ப நல்ல திட்டம்தான், வரவேற்கக்கூடியதுதான். ஆனால், காலா காலத்தில் அவர்களுக்குக் கடன் கிடைப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். உண்மையாகவே சொத்து இல்லாதவர்களுக்கு ஐம்பது சத விகிதமாவது கடன் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் சொத்து இல்லாத விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய கடன் உண்மையாகவே அவர்களுக்குப் போய்ச் சேரும். பத்து சதவிகிதம் அல்லது ஏதோ சதவிகிதம் கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கிறோம் என்று மட்டும் சொன்னால், அவர்களுக்குப் போய்ச் சேராது. இது சரியான முறையில் வேலை செய்ய வேண்டுமானால், கிராமங்களில் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் மூலம் சொத்து இல்லாத விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுக்கும்படி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். குறுகிய கால மகசூல் கடன் கொடுத்துச் சரியான காலத்தில் வசூல் செய்ய உள்ளூரில் இருக்கக்கூடியவர்களால்தான் முடியும். அப்படிச் செய்தால்தான் வெள்ளாமை செய்து மகசூல் காலத்தில் கடனைத் திருப்பி வாங்கிக்கொள்ளலாம். மகசூல் சமயத்தில் கொஞ்சம் உஷாராக இருந்து கடனை எல்லாம் சுலபமாக வசூல் செய்துவிடலாம். இது ரொம்பவும் கவனிக்க வேண்டிய விஷயம்.

அடுத்தபடியாக, கிணறுகள் வெட்டுவது. முதலில், கொடுக்கும் பணம் விவசாயிகளுக்குப் போய்ச் சேருகிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். இன்றைக்குப் பார்த்தால் கிணறுகள் வெட்டுவதற்கு என்று கொடுக்கக்கூடிய கடன்கள் சரியான காலத்தில் கொடுக்கப்படுவது இல்லை. காலம் தாழ்ந்து கடன் கொடுக்கிறார்கள். மழை இல்லாத காலத்தில்தான் சாதாரணமாகக் கடன் கொடுக்கப்பட வேண்டும், அப்பொழுதுதான் சுலபமாகக் கிணறுகளை வெட்ட முடியும். சித்திரை மாதத்தில் வெட்டுவதுதான் முடியும். அப்பொழுது வருஷ முடிவு ஏற்படுகிறது, மார்ச்சுக்குள் வெட்ட வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்பொழுது வெட்டினாலும் மழை காலத்திற்குப் பின் கிணற்றில் தண்ணீர் இருக்கும். அடி வெட்டு வெட்ட முடியாது. புரட்டாசி ஐப்பசி மாதம் தண்ணீர் வருகிறது. அப்பொழுது வெட்ட முடியாது. ஆகவே, கொடுக்கக்கூடிய கடனைக் காலா காலத்தில் கொடுத்துக் கிணறுகளை வெட்டுவதற்கு உதவியாக இருக்கும்படி கடனைக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். சரியான காலத்தில் விவசாயிகளுக்குக் கடனைக் கொடுத்தால் அதை அவர்கள் சரியான முறையில் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். அதைக் கிணறு வெட்டுவதற்கு என்றே செலவு செய்வார்கள். வருஷ ஆரம்பத்தில் பாதியும் எவ்வளவு வெட்டப்பட்டிருக்கிறது எனப் பார்த்துக்கொண்டு மேலும் கிணறு வெட்டக்கூடிய மாதங்களில் பாதியுமாகப் பிரித்துக்கொடுப்பது நல்லது. இல்லாவிட்டால் மற்றக் காரியங்களுக்குச் செலவு செய்துவிடுவார்கள். அந்த முறையில் அவர்களுக்குக் கடன் கொடுத்து உதவ வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

21st March 1960] [Sri B. K. Nallaswami]

விவசாயிகளுக்குப் பணம் கொடுப்பது மட்டும் போதாது. அவர்களுக்கு போரிங் செட்டு, ப்ளாஸ்டிங் செட்டுகள் முதலியவைகளும் கொடுக்க வேண்டும். இவைகள் வேண்டுமென்று விவசாயிகள் கேட்டால் இரண்டு வருஷங்கள் கழித்துத்தான் கொடுக்கப்படுகின்றன. இரண்டு வருஷங்களுக்கு விவசாயிகளுக்குப் பம்பு செட்டுகள், ப்ளாஸ்டிங் செட்டுகள், அல்லது ட்ராக்டர்கள், புல்டோசர்கள் முதலியவைகள் கிடைப்பது இல்லை. இந்த நிலைமையில் அவர்களுக்குப் பணத்தை மாத்திரம் கொடுத்துப் பயன் இல்லை. கிணறுகள் வெட்டுவதற்கு மின்சாரம் கூட கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஓரளவு மின்சாரம் நமக்குக் கிடைக்கிறது. அதை உபயோகித்து ப்ளாஸ்டிங் செட்டு, போரிங் செட்டு இவைகளை உபயோகப்படுத்தக்கூடிய நிலை இருந்தால், குறைந்த செலவில் கிணறுகளை வெட்டிக்கொள்ள வசதியாக இருக்கும். இப்பொழுது ஜில்லா விவசாய இன்ஜினியரிடமிருந்துதான் இவைகள் கிடைக்கின்றன. இந்தச் சாதனங்கள் மிகக் குறைவாக இருக்கின்றன. இவைகளின் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்தித் தாலுகாவாரியாக வாங்கிக் கொடுத்து அவைகளை அங்குள்ள தாசில்தார்கள் மூலமாக விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யலாம். இந்த முறையில் திட்டத்தை மாற்றி அமைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய நிலையைப் பார்த்தால், ரிஜிஸ்தர் செய்து கொண்டாலும் இரண்டு மூன்று வருஷங்கள் ஆனாலும், அவர்களுக்கு இவைகள் கிடைப்பதாகவே இல்லை.

காசு செலவில்லாமல் ரொம்பவும் சுலபமாகச் செய்யக்கூடிய வேலைகளைக் கூட சர்க்கார் செய்யத் தயங்குகிறது. நதி ஆயக்கட்டுகளுக்குப் பம்பு செட்டுகள் வைக்கக்கூடாது என்ற சர்க்கார் உத்தரவு இருக்கிறது. இது விஷயமாக இன்ஜினியர்களின் ஆலோசனை கேட்கப்படுகிறது. பம்பு செட்டுகளுக்கு அனுமதியளித்தால், அதிகத் தண்ணீரை எடுத்துக்கொள்ளுவார்கள் என்று ஆட்சேபிக்கிறார்கள். விவசாயிகளுடைய மனப்பான்மை தெரியாமல் இருப்பதால், இப்படிப்பட்ட உத்தரவு இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். அந்த உத்தரவை இப்பொழுது சில இடங்களில் தளர்த்தியிருக்கிறார்கள். விவசாயிகள் நிச்சயமாக ஒரு சொட்டுத் தண்ணீரைக்கூட அனாவசியமாக எடுக்கமாட்டார்கள். இதை நாம் முதலில் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இரவு பகல் வேலை செய்தாவது நல்ல விலை வரக்கூடிய பயிர்களை வைத்து வேண்டிய தண்ணீரைத்தான் அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளுவார்கள். பம்ப்செட் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், தண்ணீர் எடுப்பது குறையாது. பயிரைப் பொருத்துத்தான் தண்ணீர் குறைவாக எடுப்பதோ அதிகமாக எடுப்பதோ இருக்கிறதேயன்றி பம்ப்செட் வைப்பதால் அல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அப்படிச் சந்தேகம் இருந்தால், தண்ணீரை எடுத்துக்கொள்வதற்கு மீட்டரை வைக்கலாம். அதற்கு அவர்கள் உடன்படுவார்கள் அல்லது பயிர் கட்டுப்பாடு செய்யலாம். கால் பாகத்திற்கு மேல் நஞ்சை பயிர் செய்யக்கூடாதென்று நிபந்தனை

[Sri B. K. Nallaswami] [21st March 1960

விதிக்கலாம். உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும் என்றும் உணவு விலை குறைய வேண்டும் என்றும் சொல்லும்போது, இப்படிப்பட்ட தடை உத்தரவு இருந்தால், எப்படி அவர்களால் விவசாயம் செய்ய முடியும்? ஐந்து ஏக்கருக்குத் தண்ணீர் இறைக்க 1,500 ரூபாய் செலவு செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. பம்ப் வைத்தால் ஆயிரம் ரூபாய் செலவு குறையும். உற்பத்திச் செலவு அதிகமாக இருந்தால் விலைவாசிகளை எப்படிக் குறைக்க முடியும்? அவர்களுக்கு வேண்டிய சௌகர்யம் செய்து கொடுங்கள்; பிறகு விலைவாசிகள் எப்படி இருக்கின்றன என்று பார்க்கலாம். கலெக்டர் சிபாரிசு செய்தும் கூட, யாரோ இஞ்சினியர் சொல்லிவிட்டார் என்பதற்காக, நதி ஆயக்கட்டில் உள்ளவர்களுக்குப் பம்புசெட்டு லைசென்ஸ் கொடுக்காமல் இருப்பது சரியல்ல. ஆகவே, அந்த உத்தரவை எடுத்துவிடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதேமாதிரித்தான் பவானி சாகர் முதலிய இடங்களில் கடைகோடித் தோட்ட பூமிகளில் பம்பு செட்டுகள் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது என்ற உத்தரவைத் தளர்த்தியிருக்கிறார்கள். மற்ற மேட்டூர்க் கால்வாய் இடங்களிலும் அப்படிப்பட்ட உத்தரவைத் தளர்த்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். செலவு இல்லாமல் சௌகரியம் செய்யக்கூடியவைகளுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்படி இப்பொழுது செய்யவில்லை என்பதை மனவருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். காசு செலவு இல்லாமல் செய்து கொள்ளக்கூடிய வேலைகளுக்கு அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். ஆகவே, நதி ஆயக்கட்டுகளின் கீழ் இருக்கக்கூடியவர்களுக்கும் பம்புசெட்டுகள் கொடுக்கும்படியாக உத்தரவைத் தளர்த்தி அவைகளை வைத்துக்கொள்வதற்கு அனுமதிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

5-50. p.m. அடுத்தபடியாக, மேட்டூர் வாய்க்கால் இருக்கிறது. மேலேயிருந்து கழிவு நீர் பெரிய அளவில் போகின்றது. அதையெல்லாம் தடுத்து அணை போட்டு வாய்க்காலின் கீழ்க் கோடிகளுக்குச் செலுத்துவது ரொம்ப அவசியம். அப்படிச் செய்தால்தான் உற்பத்தியை நன்றாகப் பெருக்க முடியும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அமைச்சர் அவர்களும் விளைச்சலைப்பற்றிய அளவை ஏதோ பட்ஜெட் பிரசங்கத்திலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக மேட்டூர் வாய்க்கால் பிரதேசத்து விவசாயிகள் ஏக்கருக்கு ஐயாயிரம் பவுண்டுக்கு மேல் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். ஆயிரம், ஆயிரத்து ஐநூறு பவுண்டு உற்பத்தி செய்கிறவர்களுக்கு நாம் என்ன என்ன சௌகரியம் செய்து கொடுக்கிறோமோ அந்த சௌகரியங்களைக் கூட மேட்டூர் வாய்க்கால் பிரதேசத்தவர்களுக்குச் செய்துகொடுப்பதில்லை. இதுதான் இன்றுள்ள நிலை. ஆகையால், அமைச்சர் அவர்கள் நான் சொன்னதையெல்லாம் கவனித்து அவர்களுக்கு அதிக வசதிகள் செய்துகொடுக்க வேண்டும் என்பதாக வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

21st March 1960] [Sri B. K. Nallaswami]

இன்னொன்று. எங்களுடைய தாலூக்காவில் பர்கூர் மலையில் மணியாச்சி என்ற ஒரு பள்ளம் இருக்கிறது. அது இன்றைய தினம் மைசூர் இராச்சியப் பக்கம் திரும்பி உபயோகமில்லாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அது ஒரு காட்டாறு. அதைத் தடுத்து நிறுத்தி அந்தத் தண்ணீரை இந்தப் பக்கம் கொண்டுவந்தால் இருபத்தையாயிரம் ஏக்கரா நிலத்தை நஞ்சையாக்க முடியும் என்று என்ஜினியர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதை மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சேர்த்து முதல் வருஷத்தி லேயே செய்து கொடுத்தால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வது ரொம்ப அவசியம். அதை எடுத்துக்கொண்டால், பெரிய திட்டம் நிறைவேற்றக்கூடிய வசதி நமக்கு ஏற்படும்.

அடுத்தபடியாக, வீடு கட்டும் திட்டம். இதில் செலவிடும் தொகை மிகமிகக் குறைவு. அதுவும் கிராமங்களில் பார்த்தால் சைபர். ஒன்றும் இல்லை. டெவலப்மெண்டு கவுன்சிலில் கூட 20 ஆயிரம் ரூபாய், ஜில்லாவிலே இதற்காகச் செலவிடுவது என்றார் கள். இப்படி அப்படி நான்கு வீடு கட்டினார்கள் என்றால், இந்த அரைகுறை ஏற்பாடு ஒன்றும் பிரயோசனப்படாது. வீடுகளைக் கட்டும்போது, அதற்கு வேண்டிய சௌகரியங்களோடு கட்ட வேண்டும். ஆகவே, அதிக வசதிகளோடு கிராமாந்திரங்களில் அதிகமாக வீட்டு வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வது ரொம்ப அவசியம்.

கடைசியாகத் தொழிலைப்பற்றி ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதுவும் குறிப்பாக விற்பனை வரியை அழுகுபொருள்களுக்கு எடுத்துவிட்டார்கள். ஆனால் ஏழைக் குயவர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் பேரில் மட்டும்தான் நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கோ, மற்றவர்களுக்கோ பரிவு உண்டாக வில்லை. மண்பாண்டத்திற்கு வரி போடுகிறார்கள். அதுவும் தனியாகத் தொழில் நடத்துபவர்களுக்குக் குறைவான விற்பனை இருப்பதால் கிடையாது. ஐக்கிய சங்கத்தை, கூட்டுறவுச் சங்கத்தை, வளர்க்கவேண்டும் என்று சொல்கிறோம். இன்றைய தினம் கூட்டுறவுச் சங்கங்களை அமைத்துக்கொண்டு மண் பாண்டங் களை விற்று வருகிறார்களே அவர்களுக்கு வரி போடப்படுகிறது. இந்த மாதிரியாக 50 அல்லது 60 சங்கங்கள் மாநிலத்தில் இருக்கின்றன. இவர்களுக்கு வருட ஆரம்பத்தில் வரி உண்டென்று தெரியாது. இப்போது வரி விதிக்கும் அதிகாரி ஜனவரி மாதத்தில் நீங்கள் விற்பனை செய்திருக்கும் இத்தனை ரூபாய்க்கு இவ்வளவு வரி கட்ட வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இவர்கள் இது வரை பொதுமக்களிடமிருந்தும் வசூலிக்கவில்லை. இதைப்பற்றியும் கூட அமைச்சர் அவர்களிடம் நேரில் சொல்லியிருக்கிறேன், முறையிட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அது என்ன ஆயிற்று என்று இன்னமும் சொல்லவில்லை.

அதோடு இன்னொன்று. எப்போதும் மண்பாண்டத் தொழில் செய்பவர்கள், சூளை போடுவதால் கிராமத்திற்கு வெளியில்தான் குடியிருப்பார்கள். ஆனால் இப்போது எங்கே பார்த்தாலும்

நகரங்களேயும், கிராமங்களேயும் நாலா பக்கமும் விஸ்தரித்துவிட்டு, இன்றையதினம் சூளே போடுவதால் புகை மண்டுகிறது, ஆகவே அவர்கள் இன்னும் வெளியே போகவேண்டும், இல்லாவிட்டால் லேசென்சு கொடுக்கமாட்டோம் என்பதாக முனிசிபாலிடி முதலிய இடங்களில் தகராறு செய்கிறார்கள். அரசாங்கம் அவர்களுக்கு உடனடியாக நிவாரணம் அளிக்க வேண்டும். குறிப்பாக, நூதன முறையில் புகை அடிக்காத அடுப்புகளே அவர்களுக்கு அமைத்துக் கொடுக்க முன்வர வேண்டும். இரண்டாவது, நகரசபைகள், முனிசிபாலிடிகள் அவர்களே இப்போது இருக்கும் இடத்தைவிட்டு அப்புறப்படுத்த நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு முன்பாக, அவர்களுக்கு மாற்று இடம் கொடுத்துவிட்டுத்தான் வீடுகள் சுற்றுப்புறங்களில் கட்ட அனுமதிக்க வேண்டும் என்பதாகவும் உத்தரவு போட வேண்டும். இவ்விஷயத்தில் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் தக்க கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அப்புறம் நெய்வேலியில் கிடைக்கக்கூடிய வெள்ளேக் களிமண்ணேச் சுத்தம் செய்து கிராமாந்திரங்களில் உள்ளவர் களுக்குக் கொடுக்குமாறு செய்யவேண்டும் என்று அவர்கள் கூறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அது ரொம்ப முக்கியம். அங்கே ஏராளமான வெள்ளே மண் கிடைக்கிறது. இது சுத்தம் செய்யப் பட்டு கிராமாந்திரங்களுக்குச் சென்றால், இயற்கையிலேயே மிகவும் கலே நுட்பம் படைத்த அவர்கள் இவற்றைக்கொண்டு கப், சாசர் முதலிய சாமான்களே மிகவும் நேர்த்தியாகச் செய்வார்கள். அதற்கும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மத்திய அரசாங்கம் அலுமினியத்திற்கு எக்சைஸ் வரி விதித் திருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். அதில் ஒரு பகுதியை மண் பாண்டத் தொழிலுக்கும் வழங்கவேண்டியது அவசியம். கைத்தறித் துணிக்கு ரிபேட் கொடுப்பது போலவே இதற்கும் சர்க்கார் உதவி அளிப்பது மிகவும் இன்றியமையாதது.

கடைசியாக, ஒரு வார்த்தை. எதிர்க் கட்சி உப-தலேவர் அவர்கள் பேசும்போது, நாம் அமெரிக்காவைக் காப்பி அடிக்க வேண்டும், ரஷ்யாவைக் காப்பி அடிக்கக் கூடாது என்றார்கள். நமக்கு அமெரிக்காவைப்பற்றியோ, ரஷ்யாவைப்பற்றியோ கவலே யில்லே. எங்கெங்கே நல்ல வளர்ச்சி இருக்கிறதோ, நல்ல முறையில் நமக்குப் பயன்படக்கூடிய விஷயங்கள் கிடைக்கின்றனவோ அவைகளே எல்லாம் அது எந்த நாடாக இருந்தாலும் பரவா யில்லே, எடுத்துக்கொள்ளத் தயங்கக் கூடாது. அதுதான் நம் பண்பாடு. யாராக இருந்தாலும், அவர்களிடம் உள்ள நல்லவற்றை நாம் கிரகித்துக்கொள்ள வேண்டும். மதங்கள் என்றால் கிருஸ்துவ மதம், முஸ்லிம் மதம் என்று அநேக மதங்கள் நம் நாட்டுக்கு வந்திருக்கின்றன. அவைகளே எல்லாம் ஏற்றுக்கொண்டோம். ரஷ்யா என்பதற்காக விலக்கவோ, அமெரிக்கா என்பதற்காக அப்படியே கொள்ளவோ வேண்டாம். பயனுள்ளவற்றை யார் சொன்னாலும், எந்த நாட்டவர் சொன்னாலும், ஏற்றுக்கொள்ள

[21st March 1960] [Sri B. K. Nallaswami]

வேண்டும் என்கிற அடிப்படையில் நம் நாடு முன்னேற வேண்டும், அப்படித்தான் முன்னேறி வருகிறது, அந்த அடிப்படையில்தான் நமது அரசாங்கம் போடுகிற திட்டங்கள் எல்லாம் அமைகின்றன என்று கூறிக்கொண்டு, இத்தனை நேரம் பேச அனுமதி அளித்த தலைவர் அவர்களுக்கும் நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு, இனியும் அதே கொள்கை அடிப்படையில் நம் அரசாங்கம் இயங்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 286. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 3386, *Home, dated* 30*th November* 1959, *regarding amendment to rule* 110 *of the Madras Motor Vehicles Rules*, 1940.

* 287 *to* 289. *Notifications issued with G.O. Ms. No.* 2173, *Local Administration, dated* 26*th December* 1959, *G.O. Ms. No.* 137, *Local Administration, dated* 29*th January* 1960 *and G.O. Ms.* 135, *Local Administration, dated* 29*th January* 1960, *regarding extension of term of office of the members of the Avadi Panchayat (Chingleput district), Mannampandal Panchayat (Thanjavur district) and Andanapettai Panchayat (Thanjavur district) respectively up to* 29*th February* 1960.

* 290. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 136, *Local Administration, dated* 29*th January* 1960, *regarding extension of term of office of the members of the Minjur Panchayat, Chingleput district, up to* 31*st March* 1960.

* 291 *and* 292. *Notifications issued with G.O. Ms. No.* 134, *Local Administration, dated* 29*th January* 1960 *and G.O. Ms. No.* 133, *Local Administration, dated* 29*th January* 1960, *regarding extension of the term of office of the members of the Santhiyur Attayampatti Panchayat in Salem district and Idayacottai Panchayat in Madurai district respectively up to* 29*th February* 1960.

* 293 *and* 294. *Notifications issued with G.O. Ms. No.* 2174, *Local Administration, dated* 26*th December* 1959 *and G.O. Ms. No.* 2014, *Local Administration, dated* 30*th November* 1959, *regarding extension of the term of office of the members of the Mannivakkam Panchayat in Chingleput district and Anthanapettai Panchayat in Thanjavur district respectively up to* 31*st January* 1960.

---

* Sent by post to all M.L.Cs. on 14th March 1960.